● În acest număr ● În paginile ● În acest număr 3 4 5 ● În paginile ● În acest număr ● În paginile ● În acest număr

„Seva comică şi omenească din Caragiale"

PAGINA ECONOMICĂ

SPORT

Proletari din toate ţările, uniţi-vă !

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIII, SERIA II
NR. 5527
6 PAGINI — 25 BANI
SIMBĂTĂ
25 FEBRUARIE 1967

CONSFĂTUIRE CONSACRATĂ ACTIVITĂŢII ÎN DOMENIUL COMERŢULUI EXTERIOR

În zilele de 22 şi 23 februarie, în sala mică a Palatului Republicii din Capitală a avut loc o consfătuire consacrată activităţii desfăşurate în domeniul comerţului exterior al ţării noastre.

Au participat tovarăşii Nicolae Ceauşescu, Ion Gheorghe Maurer, Ilie Verdeţ, Maxim Berghianu, Manea Mănescu, Mihai Dalea.

Au luat parte miniştri, conducători ai unor instituţii centrale, şefi de misiuni diplomatice şi şefii agenţiilor comerciale ale României în străinătate, directorii întreprinderilor de comerţ exterior, directori ai unor întreprinderi producătoare de mărfuri pentru export, activişti ai C.C. al P.C.R. şi ai comitetelor regionale de partid.

Tovarăşul Ilie Verdeţ, prim-vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, a prezentat o analiză a activităţii ministerelor, organizaţiilor economice şi întreprinderilor în domeniul comerţului exterior. Au urmat dezbateri la care au luat cuvîntul numeroşi participanţi la consfătuire.

În încheierea consfătuirii a vorbit tovarăşul Nicolae Ceauşescu, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, care a subliniat sarcinile ce revin ministerelor şi întreprinderilor, măsurile ce trebuie luate pentru dezvoltarea în continuare a comerţului exterior al României. (Agerpres).

CASELE DE CULTURĂ CUNOSC DOLEANŢELE TINERETULUI ?

MASA ROTUNDĂ A „SCÎNTEII TINERETULUI" CU TEMA

Casa de cultură la modul optativ, întruchiparea dorinţelor şi preocupărilor tinereşti, iată tema discuţiei la care am invitat oamenii de ştiinţă şi cultură, activişti U.T.C. Au răspuns invitaţiei noastre: sociologul Traian Herseni, **prof. univ. dr. docent** Tudor R. Popescu, Constantin Păunescu, **cercetător ştiinţific principal la Institutul de pedagogie,** Răzvan Teodorescu, **cercetător la Institutul de istorie a artei,** Dumitru Fernoagă, **directorul Arhivei Naţionale de filme,** Vasile Butoi, **directorul casei de cultură a tineretului Tudor Vladimirescu,** Şerban Rădulescu, **consultant la Consiliul Aşezămintelor Culturale din C.S.C.A.,** Ion Boncotă, **secretar al Comitetului raional U.T.C. Griviţa şi** Cornel Dimitriu **— ing. la I.P.R.S. — Băneasa.**

Traian Herseni : Care este rostul casei de cultură ? Multă vreme ele au fost tratate ca un fel de activitate secundară, neinteresantă. În realitate, casele de cultură au un rol pe care nici şcoala, nici profesorii şi nici alte instituţii culturale nu-l pot îndeplini. Continuînd perfecţionarea instrucţiei şi educaţiei pe care elevii şi tinerii o primesc în şcoli şi întreprinderi, casa de cultură trebuie să organizeze activităţi cu un conţinut foarte variat şi de înalt nivel : ştiinţific, tehnic, de educaţie morală şi estetică, mergînd pînă la probleme sociale şi de relaţii umane, combinînd elementele instructive cu cele educative şi recreative care, toate, sînt indispensabile tineretului. De aici şi greutatea de a le armoniza pentru că afluxul la dans şi alt gen este în mod firesc mai mare decît la cele cu caracter instructiv, educativ, mai ales că acestea în forma în care sînt concepute şi realizate, nu sînt în măsură, întotdeauna, să atragă.

În ce priveşte locul casei de cultură printre celelalte instituţii de cultură şi educaţie din raion nu ar trebui consultat însuşi tineretul ?

Este necesar un sondaj de opinie ?

Ion Boncotă : Răspund direct de casa de cultură şi mă ocup de un an de zile de aceasta. Ca cetăţean al acestui cartier şi ca tînăr crescut aici, cunosc bine dorinţele tineretului, cunosc preocupările tinerilor noştri şi ce anume ar vrea ei să vadă şi să audieze la casa de cultură. Cum întocmim programele ? Pornind de la exemplele anterioare ne gîndim cam ce ar dori tinerii. În ultimul timp ne-am convins că această metodă nu mai dă rezultate. Am încercat un sondaj, instalînd în holul casei de cultură o cutie, cerîndu-le tinerilor să ne indice acţiunile preferate. Rezultatele nu au fost cele aşteptate. Aparent, se ocupă mai puţin de problema timpului liber.

Traian Herseni : Ca specialist în probleme de sociologie şi psihologie socială, trebuie să spun că într-adevăr nu cunoaştem destul de bine, destul de profund tineretul. Şi de aceea, uneori, nu ne apropiem cu destulă pricepere de el şi nu căutăm să vedem mai atent ce îl preocupă şi cum s-ar putea satisface cerinţele pe care le are. Nu e suficient să alcătuim programul pe bază de intuiţii subiective. Nu putem rezolva în numele lor şi pentru ei toate problemele fără a-i consulta, mai ales că este vorba de tineri formaţi, trecuţi prin organizaţiile de pionieri, membri ai U.T.C., cu care organizatorii acestor manifestări pot sta de vorbă. **Cred că anchetarea gustului, a preferinţelor, a opiniei publice pe care o prezintă tineretul, este o metodă potrivită pentru a afla ce doreşte acest public de la noi (dar, bineînţeles, nu rezolvată printr-o cutie aşezată undeva).** Am reuşi să aflăm informaţii utile şi despre cei care nu frecventează casele de cultură. Ei

VIORICA DIACONESCU

(Continuare în pag. a II-a)

STUDIO

SUCEAVA (de la corespondentul nostru)

Recent, la Teatrul „Mihail Eminescu" din Botoşani, a fost inaugurată sala mică pentru spectacole experimentale. Cu această ocazie, un colectiv de actori a prezentat în premieră piesa „10 parabole" de Dumitru Solomon, în regia lui Gh. Militineanu. Sala mică a teatrului, va fi destinată unor piese într-un act, recitalurilor de poezii, precum şi pentru regia unor spectacole-colocvii cu participarea iubitorilor de artă dramatică.

File dintr-un caiet de activist

CONTEMPORAN CU EPOCA TA

de Florenţa Albu

A scrie despre un om, în societatea noastră, înseamnă să găseşti punţile trainice de legătură care se creează între el şi un întreg colectiv ; înseamnă să stabileşti acele magistrale sociale care unesc biografia lui cu biografia generaţiei sale.

A scrie despre un activist înseamnă mai mult decît atît. Poate că sentimentul pe care-l încercăm, stînd de vorbă cu Ştefan Vasile — secretarul Comitetului orăşenesc U.T.C. Săcele — se poate asemăna numai cu acela pe care-l ai în preajma unui dispecer dintr-o mare uzină ; sentimentul că de acolo pornesc impulsurile care mobilizează, îndrumă şi coordonează oameni, ţeluri, energii. Şi era mai mult decît atît. Mai mult decît într-o mare uzină, mai mult decît în inima unui angrenaj care include mecanisme complicate. Mai mult decît coordonarea unui flux de producţie ; era un flux care implică cunoaşterea fiecărui om în parte, încredere, exigenţă, luciditate şi pasiune. Dispecer şi poet, plecat spre acest flux omenesc — organizaţiile de tineret, fiecare tînăr în parte. Şi acesta mi se părea a fi secretarul cu care stam de vorbă.

Despre el însuşi, puţine cuvinte ; nu cu zgîrcenie, ci cu dăruirea celui a cărui biografie face parte din fişa personală a unei generaţii.

În schimb, în carneţelul său, pe fiecare filă, sînt scrise nume de tineri — fiecare nume înseamnă cunoaştere, muncă de pedagog şi muncă de creaţie, în ultimă instanţă. A îndruma tineri, a fi rînd pe rînd, în organizaţia celor de la Uzinele „Electroprecizie", apoi alături de cei de la C.A.P.-Săcele ; a fi aproape de cei din şcoli, cu problemele şi preocupările lor, a cunoaşte răspuns la întrebările fiecăruia. A fi exigent cu ei şi cu tine însuţi („La început, în primul an al activităţii mele de secretar, mi-aduc aminte că a trebuit să iau parte la o discuţie a cadrelor didactice de la liceu. Erau problemele tineretului din şcoală — o discuţie la care trebuia să fiu prezent nu numai prin prezenţă. Atunci m-am simţit depă-

(Continuare în pag. a II-a)

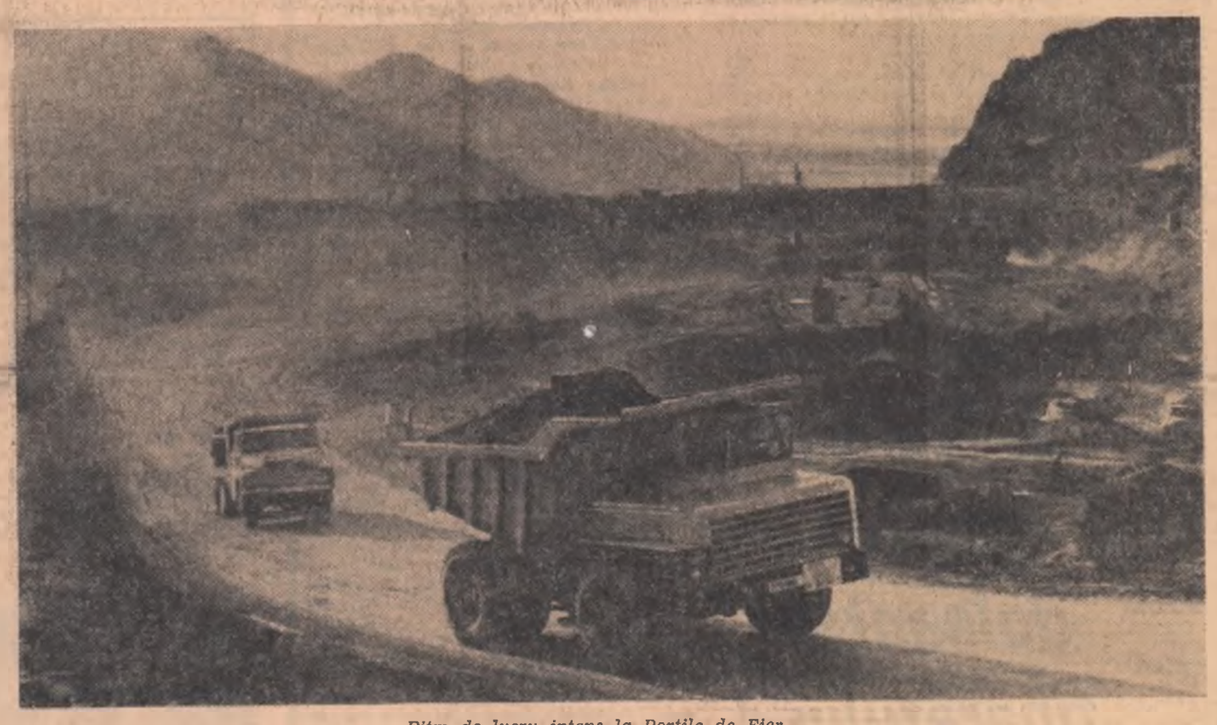

Ritm de lucru intens la Porţile de Fier

PĂMÂNTUL POATE FI MAI BINE GOSPODĂRIT

DE CE ÎN APRILIE ŞI NU ACUM ?

- **CÎND VOR ÎNCEPE SĂ SE CONTUREZE „CARTIERELE" VIITORILOR CONSTRUCTORI AI SISTEMULUI DE IRIGAŢII CARASU ?**
- **UN SINGUR OBIECTIV — DOUĂ PLANURI INDEPENDENTE**
- **O DUBLĂ INVITAŢIE PENTRU LUNA... MAI**

Vă amintiţi ? Pe la mijlocul lunii ianuarie a.c., ziarul nostru vă informa despre unul din cele mai mari sisteme de irigaţii din Europa — cel de la Carasu-Dobrogea a cărui amenajare începe în primăvara acestui an. Pe aproape 2 000 km canale, apa va fi adusă la rădăcina plantelor pe 168 000 hectare. Puternice staţii de pompare şi repompare vor ridica „ploaia artificială" la peste 120 metri altitudine.

Pe lîngă utilajele de mare productivitate, şantierul va solicita un însemnat număr de braţe de muncă. Primii invitaţi să-şi dăruiască energia şi elanul lor acestei importante lucrări sînt, desigur, tinerii. Era firesc, deci, ca în ansamblul activităţii Comitetului regional Dobrogea al U.T.C. mobilizarea tinerilor — pentru a lucra pe acest mare şantier — să fie înscrisă ca unul din obiectivele de prim ordin. Pornindu-se de la o asemenea convingere, a fost întocmit un plan de măsuri, cuprinzînd diverse acţiuni concrete, recomandate comitetelor raionale — în funcţie de condiţiile şi posibilităţile lor — astfel încît să se asigure mobilizarea şi trimite-

MIHAIL DUMITRESCU

(Continuare în pag. a V-a)

Uzina mecanică Turnu Severin. Aspect din hala nouă de la sectorul vagoane.

Citiţi în pagina a V-a

Rezoluţia celei de a VI-a Conferinţe a U.A.S.R.

Noua secţie de sortare bile a Uzinei "Rulmentul" din Braşov a fost utilată cu instalaţii complexe de înalt nivel tehnic.

Iată pe sortatoarea 'Ana Kovacs lucrînd la o maşină modernă de sortat bile.

Foto : O. PLECAN

Modernizarea şoselei Braşov — C. Lung

Vechiul drum Braşov—Cîmpulung Muscel, care străbate munţii Branului, va fi modernizat. La Valea Mare, în apropiere de Cîmpulung, şi la Moieciu, localitate situată la numai cîţiva kilometri de Bran, se fac intense pregătiri pentru începerea lucrărilor. Acestea vor fi executate cu mijloace moderne, mecanizate. Pentru siguranţa circulaţiei, de-a lungul drumului vor fi construite parapete în locurile periculoase şi vor fi montate borne din material plastic.

(Agerpres)

CADRAN

„BUTURUGA MICĂ..."

Toate familiile fericite se aseamănă, spunea un mare romancier, numai familia nefericită e nefericită în felul ei propriu. Doar aparent însă. Pentru că dacă am fi de acord că toate familiile ajunse în pragul despărţirii sînt familii nerealizate, deci nefericite, atunci vom vedea cît de asemănătoare sînt dramele acestora. De obicei motivele curente invocate în paginile cenuşii ale dosarelor de divorţ se învîrt în jurul unor neînţelegeri, fără îndoială, mărunte. Aflăm din mărturisirea Lui că : „prea stimate tovarăşe judecător. EA nu avea grijă de gospodărie, că mă primeşte întotdeauna cu mîncarea rece şi îi este gîndul mai mult la televizor decît la gusturile mele, pentru ciorba mai piperată sau tocana ardeiată". De loc mai prejos. Ea vine cu puternice contraargumente : „Prea înţelegătoare curte ! El vine totdeauna cu draci de la serviciu. Ba că şeful, ba că I.T.B.-ul, ba că borşul e acru şi pilaful din orez, ba că i-am luat intermediară cu cartofi şi nu fără..." Şi cuvintele devin pietre cu care se bombardează în plină lume doi oameni care cîndva se iubiseră. Să fie aceste motive invocate doar

V. ARACHELIAN

(Continuare în pag. a V-a)

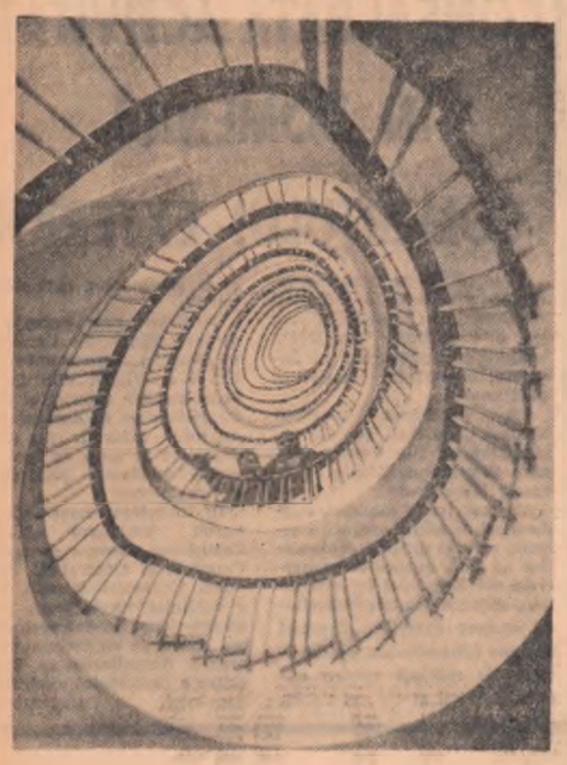

Detaliu arhitectonic la unul din noile blocuri turn din cartierul Nicolina — Iaşi

Tot pe drum, pe drum, pe drum...

Înarmaţi cu biletul de carton portocaliu ne îndreptăm spre autobuzul de Rm. Vîlcea. A început să ningă cu fulgi mari.

— Tovarăşe şofer! Unde punem bagajele?

— În maşină. N-am prelată.

— Nu puneţi valizele în plasă — se aude glasul autoritar al conducătorului autobuzului.

Ca la o comandă valizele şi sacii ocupă culoarul de trecere dintre scaune. Acum chiar că nu te mai poţi mişca.

Călare pe creştele Carpaţilor

Probabil, că puţini dintre d-voastră, dragi cititori, aţi trecut Carpaţii cu autobuzul pe traseul Rucăr-Bran-Braşov. Vara, călătorul este copleşit de frumuseţea peisajului montan şi nu-şi dă seama de asperităţile şoselei care urcă, urcă, ca apoi să coboare în serpentine acute. Iarna, haina strălucitoare care învăluie totul în albul nesfîrşit ce ustură privirile nu-l mai încîntă pe călător. Atenţia sa este concentrată asupra drumului pierdut în întinderea nesfîrşită a zăpezii, a unui drum care nu se vede, dar pe care şoferul îl ghiceşte cu precizie. Mîna sa, încordată pe volan, stăpîneşte greutatea autobuzului.

În aceste clipe te gîndeşti fără voie la munca acestor oameni ai volanului care, în orice condiţii, pe orice anotimp, asigură transportul milor de călători spre toate localităţile ţării, oameni conştienţi de răspunderea pe care o poartă pentru sănătatea şi viaţa semenilor lor.

De o sută de ori „de ce?"

...nu poate constitui doar un titlu pentru o rubrică ştiinţifică, ci şi un îndreptar pentru cei ce răspund de buna deservire a călătorilor pe traseele I.R.T.A. Bineînţeles dacă cei în cauză se vor strădui să găsească răspunsuri la toate întrebările noastre.

Şi pentru a scuti pe cititori de alte descrieri ale etapei Braşov-Bacău, vom enumera doar întrebările pe care ni le-am pus în cele peste 6 ore de călătorie (după „mersul autobuzelor" ar trebui să fie doar 5 ore) cu autobuzul ce poartă numărul de circulaţie 31—BC—204.

De ce casele autogării moderne din Braşov nu au indicate direcţiile pentru care fiecare din ele vinde bilete, evitîndu-se astfel ca după 20 minute de aşteptare la „coadă" să ai neplăcuta surpriză de a fi nevoit să-ţi reiei aşteptarea la cealaltă casă unde se vînd bilete în direcţia cerută?

De ce autobuzul în direcţia Bacău străluceşte prin lipsă de curăţenie, ştiut fiind că în dimineaţa aceleiaşi zile a existat o pauză între cele două curse care ar fi permis cel puţin să se măture în maşină?

De ce nu există în autobuz tăbliţa cu numele şoferului şi încasatorului, fapt evident fiind că deasupra parbrizului există rame pentru acest scop?

De ce roţile autobuzului nu sînt dotate cu lanţuri antiderapante, timpul fiind friguros iar şoseaua acoperită pe porţiuni întinse cu straturi de gheaţă?

De ce autogara din Tg. Secuiesc emite mai multe bilete decît permite capacitatea autobuzului?

De ce încasatorul cere unor călători, la coborîrea în staţia de destinaţie, să-i dea biletul de călătorie?

De ce autogara din Oraşul Gheorghe Gheorghiu-Dej seamănă a orice, numai a autogară nu?

De ce în aceeaşi autogară zeci de oameni rămîn fără bilete şi, deci, fără posibilitate practică de a se putea deplasa spre localităţile unde au treburi?

Dulce ca mierea...

În ziua aceea ne-a mirat ca niciodată blînzenia şi bunăvoinţa tovarăşului Fărcăşanu Ion, şofer pe autobuzul care face curse pe traseul Iaşi—Piatra Neamţ.

— O, nu vă necăjiţi, domnule, (mă numea aşa numai pentru că aveam pălărie) cursa de Piatra are dublură, poftiţi! Am poftit. Am mers legănaţi pe gratis cale de aproape 40 km. pînă dincolo de punctul de control de la Tg. Frumos, cînd şoferul mulţumit că a trecut în sfîrşit şi prin „urechile acului" a coborît, şi-a spălat mîinile cu benzină (ca să nu-şi păteze ciubucul) şi ne-a încasat frumuşel.

La Roman a oprit ceva mai înainte de staţie, expediindu-şi clienţii politicos, pe motivul că îşi umple rezervoarele cu benzină.

L-am revăzut pe şofer. Radia de bucurie şi îi devenise glasul şi mai mieros. Intrase în sala de aşteptare şi se adresa celor care se îmbulzeau să-şi cumpere bilete spre Piatra: Nu fiţi îngrijoraţi oameni buni, avem dublură, am venit eu, personal cu dublura, zău, nu fiţi îngrijoraţi.

Eşti operată? N-ai decît să circuli cu basculantele

Aglomeraţie, aglomeraţie şi iarăşi aglomeraţie. Sîntem cu ancheta noastră pe traseul Suseni — Tg. Ocna în staţia de la Caşin. Vremuieşte de ţi se îneacă sufletul. Şi, în sfîrşit, iată şi autobuzul mult aşteptat. Locuri sînt pentru toţi numai că, şi aici e „ghinionul" neaşteptat al acestei zile, taxatorului Miluţă Ghelăsc i se isprăvesc biletele. Se iveşte ideea încasării pe bază de tabel şi lucrurile par să fie rezolvate. Dar, şi acest dar se rosteşte cu limba aspră ca după mere pădureţe, facem cunoştinţă şi cu mărul cel mare al discordiei pe care îl aruncă plin de subînţelesuri şoferul Ion Boitaş. Taxatorul nu prea vrea, şoferul e hotărît foarte şi oamenii sînt suiţi ilegal în autobuz. Bilete, tabel, nimic. La prima staţie taxatorul coboară în semn de protest împotriva samavolniciei şoferului şi alţi oameni sînt urcaţi ilegal. La a treia staţie şoferul devine taxator pe jumătate. Opreşte, se postează în uşă şi, ciudată schimbare de principiu, anunţă răstit că nu mai ia pe nimeni pentru că nu are taxator. Înlesneşte urcarea cîtorva, pe sprînceană.

Note de călător cu autobuzele D.R.T.A.

Subliniem că am auzit în acel moment în care se petreceau cele relatate mai sus vocea aproape stinsă a unei femei care îl implora cu lacrimi în ochi: „ia-mă, sînt operată, vreau să merg la spital ca să-mi schimb pansamentele", şi răspunsul brutal al şoferului pleznind batjocoritor ca o lovitură de bici în speranţa de ultim moment care mai licărea pe faţa palidă a femeii: „eşti operată?!, Ha! N-ai decît să circuli cu basculantele!"

Şi în dezaprobarea pasivă a călătorilor din autobuz meşterul a trîntit uşile şi s-a aşezat la volan.

A urmat bineînţeles, la intrarea în Oraşul Gheorghe Gheorghiu-Dej, încasarea cuvenită, de-o bere, de-un şprit, cam vreo 20 de beri şi de şprituri, răsturnate în buzunarul şoferului.

Claxon final

Ne oprim asupra faptului demn de reafirmat şi anume marea dezvoltare pe care au luat-o transporturile auto de pasageri, importanţa lor covîrşitoare pe care o au în deservirea populaţiei, am îndrăzni să spunem uneori echivalentă cu cea a transporturilor de acelaşi gen prin C.F.R. Unele din aspectele semnalate aici, ridică însă în faţa M.T.A.N.A. problema reorganizării transporturilor auto de pasageri la nivelul ultimelor cerinţe, al amploarei pe care acestea au luat-o. Zecile de mii de călători aşteaptă în problema aceasta mult doritul claxon final, semnul unor hotărîte acţiuni de răspuns legitimelor lor dorinţe şi îndreptăţitelor lor speranţe.

ION CHIRIAC
P. SEVERIN

Casele de cultură cunosc doleanţele tineretului?

(Urmare din pag. I)

fac parte din aceeaşi generaţie şi ar urma să vedem de ce se împarte ea în tineret care este prezent, dornic de culturalizare serioasă şi altul care nu vine decît la un gen de manifestări, sau care nu vine deloc. Nu ştiu dacă vreuna din casele de cultură are evidenţa tineretului, a întregului tineret din raza ei de acţiune. Găsesc că ar fi foarte important de ştiut pe cîţi îi cuprinde în activitate, cîţi tineri participă la manifestările culturale şi cîţi se ţin departe de ele şi de ce. Acestea nu sînt simple operaţii statistice, pedanterii de sociolog.

Constantin Păunescu: Se impune cunoaşterea unei etape pe care a parcurs-o tineretul nostru, distilarea culturii pe care i-am oferit-o noi.

— Credeţi că etapa de care vorbim presupune un nou profil spiritual, o nouă gamă de preocupări mai diverse, mai bogată? S-a produs, cu alte cuvinte,

O mutaţie a preferinţelor?

Ing. Cornel Dimitriu: Dacă e vorba de preferinţe pot să afirm, cel puţin în numele prietenilor şi tovarăşilor mei de muncă, că întotdeauna tineretul s-a caracterizat printr-o sete arzătoare pentru tot ce e actual, contemporan. Este vîrsta căutărilor, a curiozităţii, a idealurilor. Universul material al copilăriei se transformă în universul spiritual al ideilor pe care vor să le înţeleagă, să le interpreteze, să le domine. Personal, aş vrea să găsesc la casa de cultură cadrul ambiant în care să pun în circulaţie şi să dezbat cu oameni de specialitate, cu tineri, idei, preocupări care mă frămîntă. Aş da cîteva exemple: perspectivele ciberneticii şi poziţia omului faţă de maşini, rolul economistului, al matematicianului — statistician într-un stat ca al nostru în care economia se dezvoltă după o planificare riguroasă, cine sînt beatnicii, cum a apărut şi ce acaracterizează acest fenomen, locul lui Brâncuşi în arta contemporană, ce este pop-art-ul. În programele actuale ale caselor de cultură găsim însă aceleaşi conferinţe despre apariţia vieţii pe pămînt etc. unde dacă ai apucat să intri nu mai poţi să ieşi, uşile închizîndu-se — luînduti-se dreptul de a refuza să asculţi o temă neinteresantă sau expusă anost — pomposul cineclub în jurul căruia domneşte o atmosferă de snobism, de discuţii puerile gen „ce face actorul x, actriţa y", întîlniri ocazionale, de scurtă durată, mult prea festive cu oameni de artă şi cultură la care nu ne putem formula nelămuririle, întrebările ce se ivesc pe parcurs. Într-un cuvînt aş spune: un amatorism organizatoric şi chiar cultural.

Răzvan Teodorescu: Parcurgerea cîtorva programe ale caselor de cultură evidenţiază sporadica abordare a unor probleme de politică internă şi externă foarte actuale, de istorie, de artă, de educaţie şi etică. Lipseşte cu desăvîrşire consemnarea prin simpozioane şi conferinţe comemorative a marilor aniversări culturale, evocarea unor figuri ilustre ale ştiinţei şi artei româneşti şi universale.

Numeroşi vorbitori au subliniat faptul că trebuie să oferim tineretului, prin casele de cultură, cît mai multe prilejuri de a întîlni cultura sub forme diverse, fără şablonare, fără fast, fără decoruri pretenţioase, fără a fi căutate elemente spectaculoase ci activitatea consecventă, trainică în deplină concordanţă cu cerinţele şi exigenţele majore ale formării tineretului.

Tudor Popescu: Important este la ora actuală ca toate aceste forme să creeze gustul pentru cultură, receptivitate, exigenţă. Să stîrnească interesul pentru cunoaştere, să-l ajute pe tînăr să-şi descopere o înclinaţie, o atitudine, o pasiune. Acestea vor dezlega propria lui iniţiativă în materie de cunoaştere, îl vor face să devină activ nu pasiv, faţă de manifestările la care participă. Am observat, nu o dată, tendinţa spre aspectul cantitativ al culturalizării. La unele din conferinţele prezentate de mine, au fost aduşi în sală copii, elevi, persoane neinteresate de tema expunerii. **Cultura nu se poate realiza pe bază de obligativitate, ca vaccinurile. Asimilarea de cunoştinţe este un proces individual, care presupune mai întîi şi întîi dorinţă şi efort personal.** Nu cantitatea de cunoştinţe dă cultura unui om, o cultură presupune o gîndire proprie, profundă, mobilă.

Traian Hersani: Nu participă destul **la organizarea** activităţii tineretul însuşi. Sînt cîţiva tineri care conduc casele de cultură în calitate de salariaţi, dar cei care participă la manifestările organizate aici nu sînt antrenaţi deloc pe linie organizatorică.

Constantin Păunescu: Ei vin doar să asiste. Şi astfel o bună parte din tineri îndrăgesc numai acele activităţi care nu le solicită eforturi. **Casele de cultură încep să se profileze pe un anume concept al culturii distractive, egalizînd de foarte multe ori acţiunile educative cu distracţia, cu muzica uşoară.**

Credeţi că există pericolul îndreptării acţiunii de culturalizare către un aspect facil al culturii?

Ion Boncotă: Bucureştiul oferă zilnic tinerilor sute de manifestări cultural-artistice de prestigiu a căror calitate, cel mai adesea, este indiscutabilă. Activitatea noastră nu atinge nivelul calitativ al celorlalte surse de informare. De aici provin cred, şi greutăţile de organizare şi mobilizare.

Ing. Cornel Dimitriu: Iată un amănunt de care directorii caselor de cultură ar trebui să ţină seamă: crearea unei atmosfere, a unei ambianţe cît mai plăcute, bucuria firească de a primi oaspeţi şi pentru a face totul ca ei să se simtă bine. O orchestră cu surle şi trîmbiţe care cîntă tare, foarte tare (de, e tinerească), un bufet cu lăzi de bere, cu mese la care stai în picioare, ca la gară între două trenuri, cu oameni de pază gravi la intrare, o astfel de atmosferă nu poate să te îmbie să te distreze, să te destindă. Chiar şi cînd se adaugă măşti serilor de la sfîrşitul săptămînii, şi se numeso „carnavaluri" ele nu sînt mult mai tinereşti mai distractive. Nu cred că se pot da reţete, modele de organizare. Aş sublinia cu majuscule cuvîntul **fantezie.**

În urmă cu vreo 200 de ani, un mare maestru, al dansului, recomanda: „Dansatorii trebuie să uite uneori mişcările precise şi să le înlocuiască cu mişcările sufletului, să uite paşii pentru a se gîndi la expresia feţii şi la gesturile lor..." Cu alte cuvinte, dansul nu e numai un consum de energie, ci şi de fantezie, de eleganţă, de sensibilitate. Mulţi tineri ignorează asemenea cerinţe, cu toate că respectarea lor nu le-ar strica. Dar cine să-i înveţe? Cursurile de dans se reduc de obicei la învăţarea unor mişcări interpretate corect şi numai atît. La serile de dans sînt puşi oameni de ordine, cu o banderolă pe mînă, care atrag atenţia dansatorilor. Parafrazînd recomandările maestrului de dans aş spune: directorii caselor de cultură ar fi bine să uite uneori că la seara de dans trebuie să vină, neapărat, 500 de tineri, că trebuie într-o lună să se ţină atîtea conferinţe etc. şi să le înlocuiască cu ambianţa unui loc mai intim, mai plăcut, unde tinerii să poată avea întîlniri cu oameni de artă, cu personalităţi ştiinţifice, să asculte recitalul unui pianist, să poată bea o cafea, un suc, poate chiar şi un pahar de coniac.

Şerban Rădulescu: Uneori casele de cultură ale tineretului — şi nu comerciale — încearcă să rivalizeze cu instituţiile profesioniste: aceeaşi piesă montată pe scena Naţionalului este interpretată şi de artiştii amatori ai casei de cultură. Crearea unui anume profil cred că se impune imperios. De ce să nu specializăm — aş zice — activitatea casei de cultură pe un anume specific de manifestări? De ce este necesar să găsim la o casă de cultură de toate şi pentru toţi, fără o condiţionare obiectivă, fără o justificare? În unele cazuri formaţiile artistice sînt întîmplătoare: şi brigada, şi estradă, şi dansuri din toate cîte puţin, fără o analiză a oportunităţii lor făcute parcă pentru a fi raportaţi la bilanţuri festive. Ce reprezintă această formaţie în contextul educaţiei estetice pe care ne-o propunem să o exercităm dacă repertoriul e fără valoare, dacă spectacolele sînt improvizate, dacă cîntecul cunoaşte uneori contrafaceri vulgare. Să angajăm o întrecere cu teatrele profesioniste dar pe un alt plan: acela al influenţei în rîndul tineretului. În locul unor imitări puerile să concentrăm toate forţele artistice din raion pentru montarea unor spectacole de cîntece şi dansuri cu o anume linie de spectacol folcloric sau de estradă. Succesele teatrului studenţesc la Festivalul internaţional de la Zagreb ar putea sugera caselor de cultură ideea de a alcătui formaţii, colective artistice cu un profil specific. Poate nu ar trebui ignorat nici rolul de „pepinieră" al formaţiilor caselor de cultură". Ele pot contribui la afirmarea continuă a noi talente, depistate cu pasiune. Există însă la unii instructori artistici tendinţa nejustificată de a aştepta să le „pice" talente gata formate. Organizarea periodică, cu sprijinul comitetelor raionale ale U.T.C., a unor concursuri de selecţie, ar favoriza o creştere substanţială, cantitativă şi calitativă a formaţiilor artistice.

CASA de cultură la modul optativ. Dorinţa exprimată de zeci de tineri în cadrul unei anchete, rezumată la cîteva cuvinte ar suna cam aşa: casa de cultură trebuie să devină un nucleu al preocupărilor şi pasiunilor tineretului. Actualitatea, contemporaneitatea trebuie să fie emblema fiecărei acţiuni.

DRUM ÎN DOI

ÎNSEMNĂRI

— În numele organizaţiei de tineret de la Fabrica de confecţii-Focşani, vă doresc din toată inima o căsnicie fericită, o căsnicie plină de roade.

Acestea au fost primele cuvinte pe care le-au auzit cei doi tineri după ce rostise fiecare, în biroul Stării civile, acel „da", prin care deveneau „familia Ladaru" Au urmat apoi alte felicitări, alte urări de bine şi de viaţă lungă, din partea comitetului de partid al întreprinderii, din partea organizaţiilor U.T.C. ale secţiilor unde lucrează cei doi soţi.

— Şi vă dorim din suflet ca zilele căsniciei să vă fie la fel de frumoase ca cea de azi.

Nicolae Ladaru n-a ştiut ce să răspundă în primele clipe. Era a doua oară în viaţa sa cînd intra, deodată, în centrul atenţiei unui număr prea mare de oameni. Chiar dacă toţi erau tovarăşii săi de muncă, prietenii săi. Prima dată fusese doar cu cîteva zile în urmă: primirea sa în rîndurile membrilor de partid. Dovada maturităţii sale politice şi a maturităţii pe plan social.

Să se fi gîndit însă la toate acestea în momentul cînd şi-a depus, cu mîna tremurîndă, semnătura în registru? Probabil că nu.

— Vă dorim tot ceea ce vă doriţi voi singuri. La mulţi ani! i-au acoperit cei din jur, cu exclamaţiile lor, mirarea. Şi a venit şi rîndul surprizelor: perechea de verighete — cadoul colectivelor lor de muncă, florile pe care i le îndesau Mariei în braţe colegele sale şi grupul de tineri şi tinere, membri ai organizaţiilor U.T.C. din sectoarele lor, care îi aşteptau nerăbdători la ieşire.

La începutul lunii ianuarie, Aglaia Vlădoiu, secretara comitetului U.T.C. al Fabricii de confecţii, „oficiase" în acelaşi mod încă o căsătorie. Familia Ladaru era a doua... Însă şirul familiilor la a căror întemeiere asista şi organizaţia U.T.C. nu s-a încheiat aici. Acesta e abia începutul său. Şi cît de utilă este iniţiativa se va vedea mai devreme sau mai tîrziu, dar se va vedea în orice caz.

Proaspeţii soţi Ladaru, de pildă, au intrat în viaţa de familie fiecare cu experienţa şi proiectele sale de pînă atunci. Nicolae Ladaru va continua şi de acum înainte să-şi pregătească cursurile de la facultatea de economie politică, la care este înscris, iar Maria, îşi va termina şi ea liceul seral. De acum înainte însă, drumul acesta îl vor face în doi. Iar alături de el, ca tovarăşi de nădejde, îi vor însoţi tot timpul urările de bine pe care organizaţia U.T.C. a fabricii le-a rostit la începutul acestui drum în doi.

D. MATALA

Curiosul

CONTEMPORAN CU EPOCA TA

(Urmare din pag. I)

şit. Veneam din uzină. Aveam şcoala profesională la bază şi experienţa organizaţiei de uzină. A fost o confruntare a cunoştinţelor mele cu un nivel superior, pentru care trebuia să acumulez noi şi noi cunoştinţe. Au urmat ore, nopţi de studiu. Mi-am dat liceul la seral, am urmat şcoala de partid de un an. Mă pregătesc pentru examen la facultate...")

Eficienţa timpului planificat (încă o dată, asemănătoare cu dispecerul unei mari uzine): sînt 92 de organizaţii de tineret în oraşul Săcele. Trebuie dată o îndrumare diferenţiată fiecărei organizaţii în parte. Să nu vi cu nişte canoane rigide, cu optica aceea bătrînicioasă, sclerozată aş spune, pe care o mai păstrează unii activişti U.T.C. Munca în rîndurile tinerilor, mai ales, cere suflet tînăr, pasiune, cunoaştere dar şi fantezie.

Pretutindeni sînt alte probleme şi trebuie să le cunoşti, ca activist, să ştii să le răspunzi tu însuţi.

Să fii la înălţimea epocii tale! E ceea ce stă scris, la loc de frunte, în toate documentele organizaţiei noastre...

Il privesc pe secretarul cu care stau de vorbă; mă impresionează gravitatea şi concentrarea ochilor, freamătul interior, ceva ce m-a făcut să-i apropii munca de aceea a poetului: pasiunea pentru munca sa grea, dar frumoasă, dar mereu nouă, cu oamenii.

Spune: sînt acolo, la „Electroprecizie", tineri tot unul şi unul. Am avut probleme grele de rezolvat, într-o perioadă trecută: erau rebuturi, absenţe, cazuri de indisciplină, atitudini care nu cadrau cu etica noastră, de tineri comunişti. Acolo a trebuit să merg des, să stau mai mult. Era uzina în care lucrasem eu însumi; în care mi-am făcut ucenicia şi în profesie şi ca activist. Munca de educaţie a cuprins aici cele mai variate forme — de la cercurile de îndrumare politică, la întîlnirile cu oameni de cultură; de la serile pentru tineret, la schimburile de experienţă cu organizaţiile altor uzine; de la discuţiile cu fiecare tînăr în parte, la discuţiile în colectiv ale unor atitudini, ale unor „cazuri". Au fost discuţii grave despre tovărăşie, despre prietenie, despre dragoste; despre idealurile tinerilor din zilele noastre; despre competenţă şi autoperfecţionare.

Aici se manifestă o sete de cultură, de cunoaştere, impresionantă. Tinerii mai multor secţii au cerut să se întîlnească, să discute cu inginerii specialişti care au fost trimişi uzinei peste hotare. Ei s-au interesat de felul cum sînt primite produsele uzinei lor acolo; s-au arătat preocupaţi de nivelul tehnicii mondiale, de această competiţie în care ei înşişi erau prezenţi, prin produsele lor. Dar au fost deopotrivă interesaţi de viaţa, de preocupările tinerilor din alte ţări. Trebuie spus că 70 la sută din muncitorii de la „Electroprecizie" — Săcele, sînt tineri. E şi un secretar foarte bun acolo — Vasile Marinescu. Despre mulţi secretari ai organizaţiilor de tineret din oraşul nostru se pot spune lucruri bune: şi despre Clinciu Ion, de la organizaţia cooperativei agricole, şi despre Kissnemad Pall, secretarul cooperativei de comerţ, şi despre Chioţu Elena, de la Şcoala generală nr. 3 (trebuie spus aici că şi situaţia la învăţătură, în toate şcolile, pe trimestrul III, s-a încheiat cu rezultatele cele mai bune).

Problemele unui secretar cuprind, în egală măsură, vizitarea unor tineri, rezolvarea unor probleme personale ale lor: unii au o chestiune familială dificilă, alţii îi cer o îndrumare — ce drum să aleagă în profesie; alţii, tineri căsătoriţi, trebuie să primească locuinţă; unii îţi împărtăşesc visele, alţii neajunsurile. Şi sînt alte probleme mari: la „Electroprecizie" se pune problema specializării unor tineri. Mulţi maiştri şi muncitori cu experienţă vor merge la o nouă uzină piteşteană. Se pune problema înlocuirii lor. La C.A.P. — Săcele se pune problema unor schimburi de experienţă cu alte cooperative agricole vecine; problema întăririi muncii cu cartea. La şcoli sînt alte probleme, la exploatarea forestieră — altele.

— Cred că datoria unui activist, unui secretar, este aceea de a sta cît mai mult într-o organizaţie, de a da un ajutor substanţial şi diferenţiat, de a se familiariza cu oamenii, pentru a şti să împarţi responsabilităţile celor mai buni. Cred că greşeala pe care o fac unii activişti este aceea a lipsei continuităţii muncii într-o organizaţie. Şi-i un leitmotiv al muncii noastre de fiecare zi: să nu fii depăşit, să existe, pe lîngă exigenţă, autoexigenţă.

Alegerea omului cu care lucrezi, încrederea în el, continuitatea în îndrumarea lui.

Oameni cu care lucrez: cîţi aş putea da exemplu! Stelian Comşa, Emil Rogoz, Sass Ana Maria — tovarăşi care muncesc alături de mine, în comitetul U.T.C., a căror activitate şi pregătire ţin, poate, de multe reuşite ale organizaţiilor de tineret pe care le îndrumă îndeaproape, cu pasiune, cu competenţă, cu simţ de răspundere.

...Seri pentru tineret, discutarea problemelor de etică, specializarea în profesie, excursii, visele tinerilor, problemele lor de zi cu zi.

— Şi viaţa personală, tovarăşe Ştefan?

— Nu un capitol anume — tragi linie şi-o detaşează de celelalte probleme, ci episoade îngemănate cu toate capitolele mari ale colectivului. Da, sînt căsătorit de un an jumătate, soţia mea, bobinatoare la „Electroprecizie", îşi dă acum clasa a X-a la seral. Îmi fac timp totdeauna s-o ajut. Totdeauna găsesc vreme să fac şi eu cîte ceva în gospodărie — să bat covoarele, s-o ajut la cumpărături. Şi rîde: asta ar putea fi trecut la capitolul eficienţa timpului planificat...

Răsfoiesc, împreună cu tovarăşul Ştefan Vasile filele unui carnet: activitatea unui activist al organizaţiei de tineret. Un jurnal de însemnări zilnice care conţine fişele unui adevărat roman despre viaţa, preocupările, problemele, pasiunile şi răspunderile tinerilor din zilele noastre. Titlul unui asemenea roman ar putea fi cel pe care l-a repetat de cîteva ori, în această discuţie, însuşi autorul — secretarul Ştefan Vasile, cu care stau de vorbă; un titlu imperativ al vieţii noastre însăşi: a fi tînăr — a fi contemporan cu epoca ta.

● Industrie ● Agricultură ● Ştiinţă ● Industrie **AZI** ● Agricultură ● Ştiinţă ● Industrie Agricultură ● Ştiinţă

PAGINA ECONOMICĂ

CALENDAR DE INVESTIŢII — 1967

În anul trecut, conducerea de partid şi de stat a stabilit o serie de măsuri care să asigure realizarea în trimestrul I 1967, a peste 20 la sută din planul anual de investiţii. Ministerele beneficiare, proiectanţii, constructorii au primit din vreme cifrele de plan; au fost emise hotărîri care uşurează activitatea de proiectare şi simplifică procedura de avizare; a fost asigurată deschiderea lucrărilor de organizare pe şantierele noi, încă de la începutul trimestrului IV; conducători de partid şi de stat au fost prezenţi pe unele şantiere, dînd îndrumări preţioase constructorilor, stabilind pe loc, în prezenţa tuturor factorilor de răspundere, măsurile ce trebuie luate pentru asigurarea la timp a documentaţiei şi a echipamentului tehnologic; au fost stabilite grafice coordonatoare, potrivit cărora se asigură un ritm constant de lucru, indiferent de greutăţile produse în timpul friguros din această perioadă a anului.

Iată-ne la mijlocul primului trimestru. Realizările de pînă acum pe şantierele industriale oferă certitudinea realizării sarcinii stabilite — de 20 la sută? Ancheta întreprinsă de ziarul nostru, începînd cu data de 15 februarie, pe cîteva şantiere din regiunile Suceava şi Iaşi ne-a condus la constatările consemnate în cele ce urmează.

RITM NESATISFĂCĂTOR PE ŞANTIERELE INDUSTRIALE

ÎNTÎRZIERILE SÎNT JUSTIFICATE?

Planul de investiţii cumulat de la 1 ianuarie şi pînă la 10 februarie a fost îndeplinit în regiunea Iaşi, doar în proporţie de 78 la sută, înregistrîndu-se, în cele patru decade, o nerealizare de circa 13 milioane lei. Care sînt cauzele acestei rămîneri în urmă? Pot fi ele justificate?

Iată ce ne-a răspuns tovarăşul GHEORGHE BREHUESCU, directorul sucursalei Iaşi a Băncii de investiţii.

— Se ştie că realizările din prima parte a anului — perioada de timp friguros — depind de frontul de lucru pe care îl au la dispoziţie organizaţiile de construcţii-montaj. Pare curios, dar pe şantierele industriale continuă să existe încă situaţii cînd iarna îi prinde complet descoperiţi pe constructori. Nu sînt aprovizionaţi cu materialele necesare — nisip, balast, pietriş — nu au puse la punct instalaţiile de încălzire a betoanelor, atelierelor, baracamentelor.

De aceea, în afara situaţiilor cu totul speciale, cum ar fi viscole puternice şi de durată, nu pot exista justificări. Totul depinde de modul cum conducerea fiecărui şantier îşi organizează activitatea. Acolo unde s-a „prins" front de lucru, treaba merge. Iată cîteva cifre: Întreprinderea de construcţii-montaj nr. 4 Iaşi, a Ministerului Industriei Construcţiilor, a realizat pînă acum din planul anual: 22,6 la sută la „Ţesătura"; 26,4 la sută la Complexul de morărit şi panificaţie; 39,5 la sută la Uzina Metalurgică — Iaşi. La toate aceste lucrări, constructorii au beneficiat de spaţii închise şi încălzite. Totuşi, pe întreprindere planul pe patru decade nu a fost realizat decît în proporţie de 91,8 la sută. Nerealizări există şi la şantierul nr. 3, Iaşi al I.S.C.M. — Oraş Gheorghe Gheorghiu-Dej (94,6 la sută), Întreprinderea de construcţii şi montaje energetice nr. 2 Bacău (41 la sută) şi la alte organizaţii de construcţii montaj. Într-o situaţie dificilă se află lucrările de construcţii montaj de pe şantierele a două noi obiective importante — Uzina de fibre sintetice şi Ţesătoria de mătase — unde pînă la 10 februarie planul anual de investiţii era realizat doar în proporţie de 3,14 la sută şi respectiv 1,18 la sută. Aceasta, repet, se datoreşte faptului că **nu se acordă atenţia corespunzătoare din partea întreprinderii de construcţii-montaj pentru asigurarea lucrărilor pe timp de iarnă. În acest sens, propun ca, începînd din acest an, atît pentru obiectivele importante, cu lucrări în continuare, cît şi pentru cele care vor începe în 1967, planul valoric al frontului de lucru pentru timp friguros să fie precizat prin înseşi listele de titluri, iar pentru obiectivele noi, chiar şi prin graficele de execuţie a lucrărilor.** Acordîndu-i-se constructorului prin plan 5 sau 10 milioane la titlul „asigurare front de lucru" este imposibil să nu la măsurile necesare pentru îndeplinirea acestei sarcini. Ar fi o problemă care ar sta în atenţia nu numai a şefilor de şantiere, ci şi a inginerilor, maiştrilor şi chiar a şefilor de echipe. Ar fi o cale sigură spre asigurarea încă din trimestrul II a acelor lucrări de care în prezent marea majoritate a constructorilor nu se gîndesc decît la începutul lunii octombrie sau chiar mai tîrziu.

• Puncte nesigure între optimismul constructorului şi rezerva beneficiarului • Realitatea acuză... • O acţiune lăudabilă a uteciştilor; dar de ce duminica? • Aţi auzit de... „teleconducere"?

UZINA DE FIBRE SINTETICE-IAŞI

În informarea cu privire la realizarea planului de investiţii pînă la 10 februarie trimisă Direcţiei regionale de statistică — Iaşi de către conducerea Uzinei de fibre sintetice, la capitolul construcţii-montaj apare o nerealizare de 1 475 000 lei, la un plan de 4,2 milioane lei. În continuare, beneficiarul explică această rămînere în urmă — **insuficienta organizare pe şantier şi lipsa forţei de muncă** (950 de muncitori la 18 februarie faţă de un necesar de 1 800) — şi sugerează cîteva măsuri pe care trebuie să le ia constructorul (I.S.C.M. — Oraşul Gheorghe Gheorghiu-Dej, şantierul nr. 3 Iaşi) pentru a lichida rămînerea în urmă; **intensificarea ritmului la lucrările de bază, completarea numărului de muncitori, punerea în funcţiune a staţiei de betoane, asigurarea agregatelor de balastieră.**

Discutăm cu tînărul chimist **IOAN STAICU**, directorul Uzinei de fibre sintetice Iaşi.

— Lucrările au început în luna noiembrie anul trecut. La început au mers foarte încet şi aveau condiţii să se organizeze din timp. În trei luni abia au construit două baraci şi cîteva şanţuri pentru fundaţii. Nu s-au terminat drumurile pe şantier, absolut necesare pe terenul greu existent acolo. Ceea ce ne doare mai mult, e staţia de betoane, fără de care nu pot fi începute turnările de betoane la fundaţii.

S-ar putea crea condiţii ca planul pe primul trimestru să fie realizat, deoarece el reprezintă doar 12 la sută din planul anual.

Beneficiarul are, deci, unele rezerve. Constructorii în schimb sînt optimişti. Pe şantier am discutat cu tovarăşii **ANDREI KÖPECSIRI**, inginer şef adjunct al şantierului nr. 3 Iaşi şi **Ing. CONSTANTIN BORONEA** şeful lotului de instalaţii, care ne-au spus:

— Planul se va realiza. Dacă pornim staţia de betoane nu vom mai avea probleme. Va fi gata, sigur, la 28 februarie. S-a montat deja un rînd de silozuri, s-au montat buncările. Tot la 28 februarie vor fi gata baracamentele, cu toate utilităţile necesare — apă potabilă, canalizare, încălzire.

— Dar staţia de betoane de ce nu este gata?

— Au lipsit inele prefabricate de la silozuri. I.S.C.M.-ul din Valea Trotuşului are o experienţă de circa 10 ani. Cum poate fi calificată o situaţie ca aceasta? **Staţia de betoane este unul dintre primele obiective ale organizării şantierului, totuşi au fost necesare 4 luni pentru montarea ei.** După părerea noastră, termenul de 28 februarie este iluzoriu. **În toată dimineaţa zilei de 18 februarie au lucrat la staţia de betoane doar 5 sudori.** Din al doilea rînd de inele erau montate doar 7 din 70. Restul zăceau de-a lungul căii ferate, înconjurate de mormane de pămînt provenite din săpături. Casa betonierelor nici nu este închisă. În preajmă, n-am văzut decît o betonieră de 500 litri (inventar 41633) acoperită de zăpadă. În acelaşi timp, sudorii din echipa lui Nicolae Ilinca, lucrau de zor... la confecţionarea unor săniuţe din oţel beton, pentru copii. (Mai grav este faptul că tovarăşii din conducerea şantierului au căutat să motiveze că sînt pentru tuburi de oxigen. Să ne scuze tovarăşii, dar ştim şi noi cum e una şi cum e alta).

Amprenta slabei organizări apare cam peste tot. Oţelul beton este aruncat în cine ştie ce colţ al şantierului. În schimb, am surprins o discuţie între maistrul Nicolae Gheorghiţă de la I.S.C.M. şi gestionarul Gheorghe Felcovschi, de la şantierul 34-drumuri al T.R.C. Iaşi, care venise să reclame că i se tot ia oţel beton de pe şantierul podului de peste Bahlui, din vecinătate. „Lasă, zicea maistrul Gheorghiţă, că şi noi vă dăm apă supraîncălzită!" Oare e tot una?! Sau mai auzi: „Tovarăşe Boronea, trebuie să săpăm traseul pentru conductă şi acolo sînt aruncate nişte dale din beton pentru drumuri, vreo 16—20 de tone". Răspunsul: „Daţi-le la o parte şi plătim". Ciudat mod de a „face" planul. De altfel, **nu ştim cum se vor descurca constructorii mai tîrziu, cînd vor trebui să ridice de pe „insulele" rămase între gropile de fundaţii sute de tone de materiale la care nu pot ajunge macaralele.** Pe şantier există utilaje pentru săpat. Dar stau. „Avem mînă de lucru, n-ar renta să folosim maşinile" — ni s-a spus. În schimb oamenii se vaietă că pămîntul este foarte tare, îngheţat „tun". Uteciştii de pe şantier au hotărît să „spulbere" aceste afirmaţii. Conducerea şantierului le-a dat însă „front de lucru"... duminică, 19 februarie. Care va fi eficienţa acestei demonstraţii?

Explicaţia stării de lucruri de pe şantierul Uzinei de fibre sintetice, cel mai mare din Iaşi, trebuie căutată în primul rînd în **modul cum conducerea şantierului nr. 3 înţelege să dirijeze şi să coordoneze lucrările. Paradoxal, în loc să-şi desfăşoare activitatea în centrul de greutate al lucrărilor de investiţii** — U.F.S. şi fabrica de oxigen aflate în zona industrială — **conducerea şantierului dirijează toată treaba de la 12 kilometri, adică tocmai de la Fabrica de antibiotice,** unde mai au de executat nişte lucrări, dar, mai ales, unde este... mai cald. În încheiere, adresăm şefului şantierului nr. 3 Iaşi, întrebarea: **„Cînd vă vom găsi pe şantier, tovarăşe inginer Vlădescu"?**

• Noroc cu viscolul... • În industria uşoară: „eşantioane" pînă şi la proiecte • Justificări, pretenţii, dar numai... trei oameni pe şantier.

ŢESĂTORIA DE MĂTASE-IAŞI

Doar 7 la sută din planul anual şi-a propus conducerea Întreprinderii de construcţii-montaj nr. 4-Iaşi, a Ministerului Industriei Construcţiilor, să realizeze în primul trimestru pe şantierul Fabricii de mătase „Victoria". După un calcul sumar, tovarăşul inginer **VASILE ANASTASIU** şeful şantierului, ne-a pus în faţă situaţia realizărilor la mijlocul trimestrului: 2,2 la sută din planul anual! Nici măcar jumătate din minuscula sarcină de plan. De ce?

— Am întîmpinat greutăţi datorită stării timpului. Ştiţi, a fost viscol... — a sunat primul răspuns al şefului de şantier.

— Viscolul a fost pe 11 şi pe 12 februarie. Dar pe ianuarie aveaţi realizat 0,6 la sută, iar pînă la 10 februarie 1,18 la sută din planul anual.

După acest prim „contact", discuţia s-a abătut pe altă latură: au existat greutăţi la eliberarea amplasamentului şi la amenajarea terenului...

Apoi tovarăşul Anastasiu, pune punctul pe „i".

— **Am avut posibilităţi să lucrăm încă din noiembrie şi decembrie la structura de rezistenţă, dar n-am avut nici un fel de documentaţie scrisă sau desenată. Documentaţia** pentru structura de rezistenţă şi reţele exterioare, în valoare de 15,5 milioane lei, **a venit de la Institutul de proiectări pentru Industria uşoară — I.P.I.U. — abia la 10 ianuarie. Iar din ceea ce a venit lipsesc detalii pentru 44 de fundaţii.** Pînă acum, din 224 de fundaţii sînt gata 63. Totuşi, dacă vom primi şi restul de detalii, pînă la 31 martie, vom fi gata cu fundaţiile.

Aici fundaţiile sînt de tip „pahar" în care vor fi fixaţi stîlpii prefabricaţi. Ne-am interesat care este stadiul aprovizionării cu aceste elemente.

— Vom avea nevoie de 600 mc elemente prefabricate la hala de fabricaţie — ne-a răspuns tovarăşul **DUMITRU REBEI**, inginerul şef al şantierului. Aceste elemente sînt stîlpi, grinzi, pane şi fîşii. Stîlpii îi executăm în întreprindere, panele ne vin de la Întreprinderea „Progresul" — Bucureşti, iar fîşiile şi grinzile de la Întreprinderea de prefabricate din Roman.

Care este stadiul livrărilor? Din 226 stîlpi necesari, au fost turnaţi doar 30; din 26 000 fîşii au sosit doar 200; de la „Progresul" au sosit 12 pane din 842; iar din 125 de grinzi tubulare necesare, de la Roman nu a sosit nici una.

Am mers pe şantier. Mai sînt de săpat foarte multe gropi de fundaţii.

— Ne lipseşte forţa de muncă — ne-a explicat tovarăşul ing. Anastasiu — circa 130 de oameni. Nu-i putem angaja pentru că beneficiarul nu ne-a pus la dispoziţie apartamente semifinisate pentru constructori.

Am reamintit tovarăşului Anastasiu că în anul trecut s-au încasat 4,7 milioane lei pentru organizarea şantierului Fabricii de mătase. Nu puteau fi construite baracamente?

— Aceşti bani au fost folosiţi de întreprindere pentru organizarea centralizată.

Sincer mărturisim că nu prea înţelegem ce înseamnă aceasta. Pretenţiile constructorilor nu sînt justificate. Beneficiarul a întîmpinat destule greutăţi la eliberarea amplasamentelor, sute de apartamente au fost acordate cetăţenilor ale căror locuinţe au fost demolate. A fost un efort destul de serios din partea sfatului popular, din partea constructorilor de locuinţe.

Tovarăşii de la I.C.M. — 4 se laudă cu grupul social al întreprinderii, cu „condiţiile" de acolo. Foarte bine. Dar pe şantierul fabricii de mătase, sîmbătă 19 februarie la prînz, nu mai era ţipenie de om. Mai tîrziu, pe la ora 15, în jurul unei gropi de fundaţie au apărut 3 muncitori. „Sînt din apropiere, îşi fac norma (?!) — ni s-a spus. Restul se duc acasă, sînt de la ţară". Oare oamenii aceştia care lucrează doar cinci zile pe săptămînă, nu pot sta în baraci? Cei de pe şantierul chimiei cum stau? A arunca vina pe beneficiar nu-i o cale de rezolvare a unei situaţii deloc roză. **Şi dacă ne este permis, am ruga conducerea întreprinderii nr. 4 să ne răspundă: pe ce s-au cheltuit 4,7 milioane lei destinaţi organizării şantierului Ţesătoriei de mătase „Victoria" din Iaşi?**

• Semnificaţiile „operativei" de la ora 9 • Să ia aminte proiectanţii! • La capătul firului, U.C.M.-Reşiţa răspunde: REZOLVAT • Ultima verigă a „lanţului slăbiciunilor" — la minister.

COMBINATUL DE CELULOZĂ ŞI HÎRTIE-SUCEAVA

La Direcţia operativă Suceava a Băncii de investiţii, tovarăşii **DRAGOŞ CAZACU**, director şi ing. **GHEORGHE ŢUPA**, inspector tehnic principal, ne-au informat despre situaţia îndeplinirii planului de construcţii-montaj la etapa a II-a: planul pe trimestrul I reprezintă 19,65 la sută din planul anual; planificat pînă la 10 februarie: 10 850 000 lei, realizat 11 000 000, adică aproape 8 la sută din planul pe întregul an.

Deci ceea ce şi-au stabilit constructorii de la bun început, au realizat. Totuşi...

— Aceste cifre nu puteau fi mai mari? I-am întrebat pe tovarăşul ing. **VASILE MANOLACHE**, şeful serviciului investiţii al Combinatului.

— Furnizorii, din diferite motive au cerut amînarea termenelor: U.C.M. Reşiţa — pentru turbină — la 28 februarie, iar Uzina „Vulcan" — pentru cazan eşalonat pînă la 20 aprilie. Totuşi, nelivrarea la timp a produs unele greutăţi unităţilor în subantrepriză care nu-şi pot desfăşura activitatea „întîns" ci numai în funcţie de ceea ce le pun la dispoziţie constructorii sau montorii, la rîndul lor condiţionaţi — mai ales pentru lucrările din exterior — de starea timpului, mai precis de temperatură.

În planul de investiţii destinat noilor capacităţi de la Combinatul sucevean sînt cuprinse 80 de obiecte. Cum se asigură frontul de lucru pentru fiecare subantrepriză în parte date fiind condiţiile despre care vorbea tovarăşul Manolache? Ne-am adresat specialiştilor de la Întreprinderea de montaje Bucureşti — şantierul Suceava şi celor de la Întreprinderea şantier de lucrări speciale în construcţii Bucureşti — şantierul Moldova. Iată ce ne-a spus inginerul **VIOREL LĂZĂREANU**, de la lotul de izolaţii:

—Schimbarea soluţiei privind maşina de hîrtie a dus iniţial la o întîrziere de 9 luni. Datorită eforturilor proiectanţilor şi constructorilor, această întîrziere a fost redusă cu două treimi. Organizarea, disciplina, priceperea şi-au spus cuvîntul, fapt apreciat şi de furnizorii străini. De aceea, cu toate că încă nu avem front de lucru larg pentru lucrările noastre de specialitate — de care vom dispune în curînd — apreciem la rîndul nostru faptul că **în nici o decadă nu am rămas fără lucrări, astfel că şi noi ne-am îndeplinit integral sarcinile, pînă în prezent.** Un merit deosebit îl are tovarăşul **GABRIEL BĂLAN**, inginerul şef al şantierului nr. 6 ISCM Oraş Gheorghe Gheorghiu-Dej — care în fiecare zi la ora 9 organizează discuţii operative cu subantreprizele pe teren, stabileşte lucrările, iar la sfîrşit de decadă are loc o şedinţă de analiză, tot pe şantier, cu toate unităţile de construcţii, montaj, instalaţii şi altele, precum şi cu beneficiarul.

În cursul discuţiilor cu oamenii de pe şantier şi cu beneficiarul am auzit nenumărate referiri cu privire la munca proiectanţilor. Bineînţeles, diferenţiate. La adresa Institutului de studii şi proiectări energetice Bucureşti (ISPE), valuri de critici.

— În proiecte apar o seamă de nepotriviri între ceea ce este scris şi ceea ce se află la un moment dat pe teren — ne spunea tovarăşul ing. **SOLOMON IZU**, diriginte de şantier cu probleme de instalaţii. Uneori anumite detalii sînt pur şi simplu omise din proiect. Normal este ca proiectantul să vină imediat şi să lămurească **lucrurile la faţa locului. Dar cu ISPE-ul avem mari necazuri. Cu toate sesizările şi intervenţiile noastre, treo de regulă 3—4 săptămîni pînă cînd vine cineva să discute cu noi.** Din această cauză am întîrziat o lună şi jumătate pînă s-au stabilit traseele fluxurilor principale de cabluri pentru automatizare şi aparate de măsurat şi control. De două luni ISPE tergiversează definitivarea soluţiei de echipare a panoului de semnalizări generale din camera de comandă electrică a centralei termice. Aici deja s-a depăşit termenul de montaj.

Cu alte cuvinte, există pericolul ca timpul cîştigat la fabrica de hîrtie să fie anulat de unele întîrzieri la centrală.

...După prima zi petrecută pe şantier — la 15 februarie — deoarece toţi oamenii cu care discutam se referiseră la utilajele necesare grupului electrogen nr. 3 din centrală, am telefonat la Reşiţa. La capătul firului, tovarăşul ing. Mihailovici ne-a răspuns: **„Turbina de 12 MW în momentul de faţă este gata. Notaţi: la 12 februarie a fost expediată prima parte — cu vagonul nr. 420621, iar azi la prînz restul, cu vagonul nr. 405673.**

— Deci cu turbina s-a rezolvat, le-am spus montorilor a doua zi. Mai rămîne cazanul...

— Mai rămîn încă multe — a fost replica inginerului **MARIN GEORGESCU**, adjunctul şefului de şantier al I.M.B. Unele termene de intrare în funcţiune — de pildă la fabrica de celuloză — încep să bată la uşă şi noi **nu avem asigurate încă unele piese.** Este vorba mai întîi de armăturile pentru conducte — oale de condens, reductoare de presiune, ventile cu acţionare electrică. Se creează un „lanţ al slăbiciunilor". **Neavînd armături nu putem proba conductele.** Dacă le blindăm am face o treabă de două ori, pentru că după probe nu mai avem voie să umblăm cu sudură la ele pentru flanşele armăturilor. Din această cauză vor aştepta şi cei de la izolaţii, care nu se pot apuca de treabă pînă nu le dăm noi conducte probate. După părerea mea, **ultima verigă a acestui lanţ se află la Ministerul Industriei Chimice care trebuie să ia măsuri pentru asigurarea acestor piese — majoritatea din import.** În această situaţie conducerea combinatului, ca beneficiar nu poate face nimic. Am dori să fim bine înţeleşi.

Telegrame către furnizori

● UZINA DE POMPE BUCUREŞTI: Combinatul de hîrtie şi celuloză Suceava v-a înţeles. Stop. V-a acceptat diferite termene din 1966 la 31 ianuarie 1967. Stop. Nici la 16 februarie nu primiseră încă pompele „MIL-501", „PCH" şi „Siret". De ce-i... stopaţi?

● UZINA „INDEPENDENŢA" — Sibiu: Constructorii de maşini se pling că n-au profile de la Uzina metalurgică Iaşi. Ieşenii se pling că dumneavoastră nu aţi livrat încă foarfece pentru tren capete de bandă la linia de profile, deşi termenul era 30 noiembrie 1966. Dacă nu vă pasă de siderurgişti, aveţi milă măcar de tovarăşii dumneavoastră de breaslă!...

● ÎNTREPRINDEREA DE PREFABRICATE „PROGRESUL" BUCUREŞTI: Pentru Ţesătoria de mătase „Victoria" — Iaşi aveţi de livrat 842 pane. Pe şantier nu au ajuns decît 12 bucăţi. De ce vreţi să-i lăsaţi „în pană" pe constructori?

● UZINA MECANICĂ — TOPLEŢ: Încă din trimestrul II, anul trecut, trebuia să livraţi Complexului de morărit din Iaşi, un transportor în valoare de 325 000 lei. N-a ajuns acolo nici pînă acum. Dumneavoastră nu livraţi la rînd ca... la moară?

CONCLUZII LA ANCHETA „SCÎNTEII TINERETULUI"

Analiza activităţii desfăşurate în aceste zile de constructori pe cîteva din marile şantiere industriale a demonstrat că acolo unde există preocupare permanentă pentru atacarea lucrărilor, în ciuda unor greutăţi de moment, se asigură pas cu pas, procent cu procent îndeplinirea planului pe acest trimestru. Aceasta dovedeşte că, indiferent de condiţii, ORGANIZAREA ATENTĂ ŞI MINUŢIOASĂ A MUNCII PE ŞANTIER, PREOCUPAREA FIECĂREI UNITĂŢI DE CONSTRUCŢII, MONTAJ SAU INSTALAŢII ÎN DIRECŢIA UNEI COLABORĂRI FRUCTUOASE CU CELELALTE FORŢE CARE PARTICIPĂ LA RIDICAREA OBIECTIVULUI, CONSECVENŢA PROIECTANŢILOR SÎNT ELEMENTELE PRINCIPALE CARE ASIGURĂ UN RITM ACCELERAT DE EXECUŢIE A LUCRĂRILOR.

Cele consemnate mai sus demonstrează totodată cît de fragile sînt „eşafodajele" pe care unii constructori îşi întemeiază justificările. O parte din vină, în ceea ce priveşte stadiul necorespunzător al unor lucrări, o poartă beneficiarii, care nu impulsionează în suficientă măsură activitatea constructorilor prin mijloacele de care dispun. Atenţiei beneficiarilor şi titularilor de investiţii nu trebuie să-i scape de asemenea problema asigurării utilajelor tehnologice cuprinse în planul de investiţii, să ia toate măsurile pentru contractarea şi asigurarea livrărilor la timp a acestora.

În regiunea Iaşi, de pildă, la începutul anului trebuiau să fie achiziţionate utilaje în valoare de 300 milioane lei. Dintre acestea cele sosite abia ating valoarea de 14 milioane lei, cele necontractate însumînd în schimb... 150 000 000 lei. REAMINTIM PE ACEASTĂ CALE UNOR TITULARI DE INVESTIŢII — MINISTERUL INDUSTRIEI CHIMICE, MINISTERUL INDUSTRIEI UŞOARE, MINISTERUL INDUSTRIEI ALIMENTARE, CĂ BENEFICIARII DE INVESTIŢII AU DATORIA DE A CONTRACTA ÎNTREGUL VOLUM DE UTILAJE NECESAR ÎN CINCINAL, PENTRU CARE AU DOCUMENTAŢIA APROBATĂ, ÎN CURSUL PRIMULUI TRIMESTRU AL ACESTUI AN. ŞI CĂ DE ACEST LUCRU TREBUIE SĂ ŢINĂ NEAPĂRAT SEAMĂ:

Anchetă realizată de ing. ARTUR IOAN

„SEVA COMICĂ ȘI OMENEASCĂ DIN CARAGIALE"

VALORIFICAREA REPERTORIULUI NAȚIONAL ESTE UNA DIN CHESTIUNILE LA ORDINEA ZILEI PENTRU ORICE TEATRU ROMÂNESC, FIE CĂ ESTE VORBA DE PIESA CONTEMPORANĂ, FIE DE CEA CARE A INTRAT DEJA ÎN ISTORIA LITERARĂ. ORICE TEATRU ÎȘI FACE DIN PUNEREA ÎN SCENĂ A UNUI DRAMATURG ROMÂN, O CHESTIUNE DE PRESTIGIU, IAR CÎND ACESTA E UN CLASIC, FAPTUL IA ASPECTUL UNEI CONCURENȚE ARTISTICE BINEFĂCĂTOARE. INTRODUCEREA ÎN REPERTORIU A PIESELOR LUI CARAGIALE, ALECSANDRI, CAMIL PETRESCU, AL. DAVILLA, G. CIPRIAN, V. I. POPA, VICTOR EFTIMIU, M. SEBASTIAN, ÎNSEAMNĂ TOT ATÎTEA APROFUNDĂRI ALE TEXTULUI DRAMATIC, SCOATEREA ÎN LUMINĂ A SENSURILOR ACTUALE ALE PIESEI. VALORIFICAREA PERMANENTĂ A REPERTORIULUI NAȚIONAL ESTE O OBLIGAȚIE DE PRIMĂ ÎNSEMNĂTATE, IAR RESPECTUL PENTRU DRAMATURGIA NAȚIONALĂ SE POATE VĂDI ÎN TENTATIVELE CREATOARE ALE REGIZORILOR ȘI ACTORILOR DE A SOLICITA LA MAXIMUM SUBSTANȚA LOR REALISTĂ. ANII NOȘTRI AU FOST DEOSEBIT DE FAVORABILI REPREZENTĂRII LUI CARAGIALE. DUPĂ VECHILE MARI INTERPRETĂRI A VENIT CEA A LUI SICĂ ALEXANDRESCU CARE A ÎMPINS LA VIRTUOZITATE CUCERIRILE ANTERIOARE. MONTĂRILE SALE DIN CARAGIALE REPREZINTĂ O DATĂ ÎN ISTORIA TEATRULUI ROMÂNESC. ULTIMELE STAGIUNI CONTINUĂ ACEST PROCES SALUTAR DE VALORIFICARE ÎN SPIRIT CONTEMPORAN A MARELUI DRAMATURG.

Despre ultimele spectacole Caragiale, ne vorbesc :

GINA PATRICHI

actriță a Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra"

ȘTEFAN IORDACHE

actor al Teatrului „C. I. Nottara"

MATEI CĂLINESCU

critic literar

DAVID ESRIG

regizor al Teatrului de Comedie

LUCIAN GIURCHESCU

regizor al Teatrului Mic

Anchetă realizată de
ILINA GRIGOROVICI

„Tipurile caragialești, Caragiale le-a îmbălsămat în suficient spirit satiric pentru ca ele să nu moară cu una, cu două. Dar pentru aceasta, actorul nu trebuie să sublinieze ridicolul acestor leonizi și pristandale. Actorul să-și lipească sufletul de rol, să se confunde cu el și să uite că eu spectator cunosc de ani de zile și vorbele lor și manile și goliciunea din ei. El trebuie să nesocotească toate datele acestea și mai ales să nu caute să-mi clipească din ochi, cercînd să mă ia martor, ca amîndoi să rîdem de ridicolele fantoșe.

Oamenii lui Caragiale nu sînt conștienți de ridicolul pe care-l duc în cocoașă. În inocența olimpiană a mediocrității lor stă de altminteri toată seva comică și omenească din Caragiale.

. . . . . .

Ridicoli acești bieți oameni ? Se poate. Dar atît de senini, atît de nevinovați, atît de umani".

Jurnal de lector

Perpessicius

SPIRIDON : Mihai Ioniță

RICĂ VENTURIANO : Ștefan Iordache

CARAGIALE"

MIȚA BASTON : Gina Patrichi

Caragiale suportă o dublă solicitare, din poli opuși. Interpretările — magistrale — de care a beneficiat, au creat senzația desăvîrșirii, au apărut adevăruri definitive. Modelele ilustre constituie o condiție a unei vieți teatrale de prestigiu, dar și o tiranie. Ele acționează coercitiv asupra gîndirii artistice, exercită o presiune obscură spre traseele deja bătute, spre ideile primite. Energia se orientează spre detaliul infim, spre minuția cercetării, spre virtuozitatea execuției. În sens opus acționează nevoia redescoperirii, refuzul soluțiilor definitive. Îndrăzneala trebuie însă secondată de capacitatea reculului estetic : o tangență directă, nemediată de prejudecăți, — fie ele categoric autorizate — pretinde un fel de „amnezie" culturală, de care nu beneficiază și pe care nu o pot fructifica, decît puternicele personalități creatoare. Spectacolul lui Lucian Pintilie cu „D-ale carnavalului", demonstrează această capacitate de a depăși modestia pasivă la care obligă adesea strălucita tradiție caragialescă a teatrului nostru, de a propune un Caragiale tulburător de profund și contemporan.

„Succesul lui Lucian Pintilie nu este izolat, el vorbește despre vitalitatea artei noastre interpretative, este un succes al acesteia", consideră regizorul DAVID ESRIG.

„Faptul că discutăm azi despre noi valori umane și artistice descoperite în opera lui Caragiale, pe marginea unor spectacole mi se pare cît se poate de semnificativ. Mulți ani orice idee nouă despre marile opere ale trecutului sau despre căile viitorului, apărea în scris. Acolo se manifestau spiritele cele mai neliniștite și mai valoroase, acolo aventurile minții, profitînd de lipsa riscurilor materiale, se desfășurau în voie. Astăzi nivelul artei spectacolului a evoluat atît de mult, încît ne aflăm în situația fericită de a cita pe marginea noilor descifrări ale unor opere literare importante numele unui regizor, scenograf, actor. Iată prima semnificație importantă a spectacolului pe care îl discutăm".

Evaluarea multiplelor resurse ale unui text se realizează prin „violentări licite" succesive, cum spunea un critic, realizate în etape succesive de personalități artistice, ce simt nevoia să complice, să aprofundeze analiza unei opere dramatice, să-i perfecționeze mijloacele, aducînd-o mereu la nivelul artei spectaculare a prezentului.

Regizorul LUCIAN GIURCHESCU, subliniază faptul că **„este perfect normal ca oamenii de teatru de azi, apropiindu-se de Caragiale, să-și exprime propria perspectivă asupra acestei opere, să intenționeze s-o repună în scenă făcînd-o să beneficieze de toate „plusurile" care în mod firesc s-au acumulat pe parcursul a cîtorva ani de experiență teatrală. De aceea ar fi complet falsă opinia că spectacolele Caragiale de acum polemizează cu seria — strălucită — a Teatrului Național. Nici un om de bună credință nu poate nega faptul că spectacolele lui Sică Alexandrescu au constituit niște evenimente ale teatrului românesc ; au reușit să exprime spiritul vremii, au reunit o „constelație" strălucită de actori, fant care nu se poate produce în mod curent. Dar în cei 15—20 de ani care au trecut de la aceste spectacole arta teatrală a înregistrat schimbări, pe care valul de epigonism pe care l-au generat spectacolele Naționalului le-a ignorat. De aceea e normală dorința oamenilor de teatru, de azi, de a-l „recontemporaniza" pe Caragiale. Este o operație necesară, salutară pentru orice mare clasic. Dacă Molière ar fi fost asociat definitiv cu primul său stil de interpretare nu ar fi rezistat mai mult de o sută de ani — ar fi rămas un text literar cu valori certe, dar și-ar fi pierdut vitalitatea spectaculară — condiția deplinei actualități. Ar fi rămas un „clasic de bibliotecă". Același lucru s-ar fi putut întîmpla cu Caragiale. Identificate cu o unică interpretare scenică, considerată desăvîrșită, ultimă, piesele sale ar deveni un fel de opere, în care nu mai contează trama, povestea, nu se mai așteaptă decît ariile. N-ar pune decît probleme de execuție, de virtuozitate. De aceea se simte nevoia periodică de a „repovesti" un clasic, de a readuce, limpede, întreaga tramă, narativă. În acest sens spectacolul „D-ale carnavalului" ca și „O noapte furtunoasă" a lui George Rafael, pornesc de la aceeași necesitate firească : de a nu-l lăsa pe Caragiale să devină piesă de muzeu".**

Reactualizare înseamnă aprofundarea analizei, se descoperă astfel un Caragiale încă neglijat, nu se inventează un Caragiale neobișnuit. Într-un fel, Lucian Pintilie face exegeză literară cu mijloace scenice. Criticul literar MATEI CĂLINESCU confirmă justețea și profunzimea „eseului" lui Lucian Pintilie.

„Recitind „D-ale carnavalului" mă izbește în primul rînd caracterul uimitor de viu al textului : măștile lui Caragiale trăiesc, dar nu în dimensiunea unui realism psihologic curent în literatura de la sfîrșitul secolului al XIX-lea, ci în dimensiunile ficțiunii artistice și a simbolului, unde cele mai neașteptate metamorfoze sînt posibile. Lucian Pintilie a compus deci un eseu despre „D-ale carnavalului", oferindu-ne o interpretare modernă eliberată de prejudecățile realismului muzeal. Cu prilejul premierei (1885) comedia a fost acuzată de naturalism. Fapt este că ecouri ale curentului naturalist (eliminînd nuanțele peiorative care s-au asociat adeseori acestui termen) se întîlnesc nu o dată în opera lui Caragiale. „D-ale carnavalului", cum și-a dat seama și regizorul spectacolului, conține într-avedăr elemente de cadru și de tematică naturaliste : „frizăria" de mahala a lui Nae Girimea, pe care o putem bănui destul de sordidă, scena balului mascat de mahala din actul II, tipurile sociale etc. Originalitatea lui Caragiale trebuie căutată în tratarea comică a acestor date inițiale. Plecînd de la cotidian, scriitorul ajunge prin ironie, la fantastic, cum observă cu finețe Eugen Ionescu în „Portretul lui Caragiale". Foarte elocvent este în această direcție limbajul personajelor caragialene : automatismele, clișeele lingvistice. Aglomerarea clișeelor deschide însă — adîncind caracterizarea personajelor ca tipuri sociale — o perspectivă asupra lor ca tipuri morale. Limbajul lor, făcut exclusiv din automatisme grotești, care uneori iau aproape aspectul unui delir, ne descoperă vidul lor intelectual și sufletesc absolut. Rîdem de aceste personaje dar la capătul rîsului se poate ivi și o neliniște ; o anume spaimă în fața vidului. Din acest punct de vedere se poate vorbi cu cea mai deplină îndreptățire de modernitatea comicului lui Caragiale, pe care spectacolul lui Pintilie aspiră s-o dezvăluie într-o viziune de certă originalitate".

„D-ale carnavalului" era apăsată de povara perseverentă a unei prejudecăți, pe care a ilustrat-o (e oare și răspunzător de prestigiul ei ?) acum mai bine de optzeci de ani și Titu Maiorescu :

„D-ale carnavalului" este o simplă farsă de carnaval, precum se și numește, „veselă și fără pretenții" postulează criticul în articolul „Comediile d-lui Caragiale".

Coexistența unei înțelegeri profunde a comicului caragialesc și a unei binevoitoare toleranțe față de „D-ale carnavalului" sînt simptomele unei inconsecvențe în judecată care a devenit tradiție. Piesa îmbie la o clasare grăbită, superficială : procedeele clasice ale farsei — qui pro quou, imbroglio-ul, recurgerea la travesti și mască, violențele cu destinația ratată, explică în parte o interpretare joculară, grațioasă și agitată, plină de haz, dar lipsită de profunzime umană. Regizorul DAVID ESRIG spune :

„Calitatea principală a interpretării lui Pintilie mi se pare încercarea de a regăsi contextul uman — de un adevăr crud — ale acestei farse. Prin aceasta, piesa a fost revitalizată".

„D-ale carnavalului" nu este o partitură mediocră. Ea a fost „mediocrizată" de unele interpretări, superficiale, care s-au întipărit în memoria colectivă. Viciul acestor interpretări a fost convenționalismul : personajele erau îmbrăcate de operetă, își ciripeau partiturile cu grație bulevardieră. Astfel se ignora substanța piesei, se deviau liniile ei de forță. Operațiunea lui Lucian Pintilie a fost în fond una de logică consecventă : a scos costumația de operetă, și a avut curajul să arate ce-a rămas. A rămas adevărul unei existențe sărace și sărăcite, mizere și frustrate. (E teribil de expresivă, de pildă, atmosfera actului doi, subliniată de decor : pustiul dezolant, distracția posomorîtă, vidul existențelor. „Balul" devine o încercare disperată de a afla hazul într-o viață care-l refuză cu tenacitate). Odată făurită această operațiune piesa și-a recăpătat virtuțile.

Actrița GINA PATRICHI, care în rolul Miței Baston exprimă cu maximă pregnanță profunzimea gravă a actualei interpretări, ne-a spus :

„Efortul cel mare a fost să uităm tot ce știusem, văzusem sau crezusem despre „D-ale carnavalului", să reușim o „primă lectură" a textului, să-l descoperim. Piesa a relevat un dramatism nebănuit, personajele au arătat pasiuni, infirmități, mizerii și dorințe care interziceau reducerea lor la simple măști de carnaval, marionete antrenate într-un angrenaj mecanic de ciocniri și încurcături. Debutul meu în comedie se explică tocmai prin intenția lui Lucian Pintilie de a reliefa fondul de tragism al acestor personaje și situații ridicole. Dragostea pentru Nae e autentică, o face să-i îndeplinească cele mai mărunte și umile corvezi casnice. Evoluția ei — de la bănuială, teamă pînă la violență — are o logică interioară : Mița își verifică bănuielile, amenință, previne, e dezarmată, dar persevează. În final Mița se resemnează, ba chiar e mulțumită cu revenirea, fie și „parțială", a lui Nae. Grija permanentă a fost adevărul sentimentelor și reacțiilor, evitarea totală a caricaturii. O undă de tristețe a trezit în mod firesc „pasiunea" nenorocită a acestei femei de mahala : ambianța mizeră, treburile murdare și umile, ținuta neglijată, bocancii butucănoși care se arată sub costumul de carnaval, au fost detalii menite să sublinieze condiția mizerabilă a personajului. Sarcina comică o poartă textul însuși : exprimarea pasiunii în limbajul deformat de veleități și neștiință, exploziile „republicanei" care recurge la vitriol sau păruială fac inevitabil ridicolă mizeria personajului".

Aceeași dorință de a investiga substanța umană a comediilor lui Caragiale, de a adînci analiza caracterelor, de a evita caricatura și a căuta autenticitatea relevă și spectacolul „O noapte furtunoasă". Vorbind despre rolul său, actorul ȘTEFAN IORDACHE a confirmat această preocupare pentru adevărul uman.

„Am încercat să recompun portretul lui Rică, pornind de la toate datele oferite de text. Rică e poet liric, e publicist, student, e democrat — condițiile emfazei, retorismului, veleităților artistico-intelectuale, dar și ale unui subțire fior romantic, care-l face s-o iubească pe Zița, cititoare în franțuzește, să o viziteze nocturn, trubaduresc, însoțit de „muzicanți". Rică însă e și el un mahalagiu, umil și mărunt, și în plus un „coate-goale", lipsit de greutatea unui „comersant" de pildă. Zița, cumnata cherestegiului, e o salvare materială. Personajul e deci complicat, plin de nuanțe, oscilează foarte mult ; între veleitățile de poet și ziarist și precaritatea autentică — spirituală și socială — e o foarte bogată gamă de manifestări, pe care am încercat s-o exprim. Am accentuat însă ceea ce e mizer în personaj, pentru că aici e o sursă de dramatism, de tragism chiar, ce nu e străin operei lui Caragiale".

Rîsul lui Caragiale e alterat de tristețe : mahalaua — meschină și pretențioasă, murdară și indecentă — e o zonă umană frustrată, condamnată la viciu, meschinărie. E o condiție tragică la care Caragiale e acut sensibil, deși satira sa creează impresia unei totale detașări. Spectacolele actualei stagiuni rețin toate datele textului care vorbesc despre receptivitatea lui Caragiale la diformitatea tragică a acestei lumi : vidul dezolant pe care-l trădează personajele din „D-ale carnavalului", existența cotidiană sordidă, stupidă, constituită din corvezi murdare (frizeria lui Nae Girimea), ambianța în care mizeria duhnește (balul) originea și natura sentimentelor (cuplurile Rică — Zița, Chiriac —Veta) stupiditatea de proporții monstruoase. Mahalaua are ceva dintr-o lume blestemată. Comediile lui Caragiale relevă în acest mod o profunzime analitică mai puțin subliniată pînă acum.

Reconstituind din detalii existența cotidiană și casnică a mahalalei, integrînd personajele în ansamblul de acțiuni și gesturi ce le clasează social, cele două spectacole au ajuns la imagini scenice de un realism izbitor, percutant, tonalitatea fundamentală fiind de obicei sordidul. De aici acuzații indignate : Caragiale e trivializat !

LUCIAN GIURCHESCU consideră că **„o interpretare nu poate fi numită vulgară decît atunci cînd e neadevărată. Numai exhibînd trivialul în afara unor relații posibile, o interpretare devine vulgară, imorală. Atîta vreme cît trivialitatea e conținută în datele textului, face parte din adevărul personajelor și al acțiunilor, este nejustificată acuzarea interpretării".**

Despre semnificația spectacolului lui Lucian Pintilie, regizorul DAVID ESRIG adaugă :

„Ceea ce trebuie semnalat în această interpretare a lui Caragiale este faptul că ea reprezintă înainte de toate un act de cultură. Spectacolul ne face să simțim că s-au consumat cîteva masive experiențe culturale, simțim că lumea noastră a cunoscut aprofundarea realismului, simțim maturitatea filmului și teatrului modern, înțelegem profunzimea la care a ajuns critica literară românească în explorarea operei lui Caragiale. Subliniez aceste aspecte pentru că azi nu mai putem judeca o operă de artă numai în raport cu ea însăși și cu publicul. Acumularea de experiență culturală a creat astăzi o nouă dimensiune — absolut necesară — cea culturală.

Spectacolul exprimă o necesitate spirituală nouă, actuală, care, cred, se înscrie firesc în dialectica evoluției noastre. Există acum o vizibilă îndepărtare de stilizare. Aș spune că dorința pe care o resimțeam cu toții nu cu mult timp în urmă de a inova stilizînd este înlocuită acum cu o necesitate nouă, care se petrece într-un plan superior, necesitatea de a redescoperi virtuțile concretului, latențele spectaculare ale detaliului concret, latențele unui realism aprofundat".

REZOLUȚIA CELEI DE A VI-A CONFERINȚE A U.A.S.R.

Conferința a VI-a a U.A.S.R. a dezbătut pe larg munca desfășurată de asociațiile studenților în ultimii doi ani, a relevat succesele obținute și a analizat într-un spirit critic, constructiv, neajunsurile ce mai persistă în activitatea asociațiilor și a tineretului universitar.

În perioada care a trecut de la precedenta Conferință, asociațiile au desfășurat o activitate multilaterală, s-au consolidat din punct de vedere organizatoric, și-au sporit influența în rîndurile tineretului studios. Asociațiile s-au prezentat la Conferință cu un bilanț pozitiv, expresie a contribuției tot mai însemnate pe care au adus-o la pregătirea și formarea cadrelor de specialiști necesari economiei, științei și culturii românești.

Conferința aprobă activitatea desfășurată de Consiliul U.A.S.R. și asociațiile studenților în perioada care a trecut de la cea de-a V-a Conferință a U.A.S.R.

Participanții la Conferință au primit cu nemărginită bucurie și entuziasm salutul adresat de Comitetul Central al Partidului Comunist Român, mărturie a grijii și atenției cu care poporul nostru, Partidul Comunist Român se ocupă de creșterea și formarea viitorilor intelectuali. Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, prin îndrumările prețioase ce le conține, are o puternică semnificație pentru viața tineretului universitar, reprezintă un program concret de muncă, un însuflețitor îndemn adresat tuturor studenților de a se pregăti temeinic spre a deveni specialiști cu o înaltă competență, factori activi în asigurarea progresului neîntrerupt al patriei. Într-o unanimitate deplină, Conferința consideră transpunerea în viață a sarcinilor cuprinse în acest program o datorie de cinste a asociațiilor, a întregii studențimi române.

1. În centrul activității lor, asociațiile vor pune educarea studenților în spiritul înaltelor răspunderi sociale izvorîte din avîntul economiei și culturii naționale, al muncii neobosite pentru o temeinică pregătire de specialitate, pentru însușirea a tot ceea ce este nou, înaintat, în știința și cultura națională și mondială. Asociațiile sînt chemate să contribuie la crearea unui climat de stimulare puternică a pasiunii și interesului studenților pentru cercetarea științifică, pentru dezvoltarea spiritului creator, pentru folosirea la maximum a multiplelor surse de informare ce le au la dispoziție în vederea cunoașterii la zi a noutăților din domeniul în care se pregătesc.

Conferința cere tuturor asociațiilor să-și sporească preocuparea pentru a dezvolta răspunderea personală a studenților față de îndeplinirea obligațiilor impuse de procesul de învățămînt, să acționeze hotărît pentru a sădi în conștiința fiecăruia convingerea că studiul individual, perseverent este factorul hotărîtor în procesul de formare a sa ca viitor specialist.

Asociațiile trebuie să manifeste mai multă exigență față de modul în care studenții își îndeplinesc îndatoririle profesionale, participă la cursuri, seminarii, la lucrările de laborator și își pregătesc examenele. Ele au datoria să mobilizeze studenții pentru a promova examenele la termenele stabilite și să combată atitudinea celor ce nu muncesc sistematic pentru pregătirea lor profesională, i calcă disciplina universitară, normele de conviețuire socială.

Asociațiile sînt chemate să-și aducă o contribuție crescîndă la aplicarea măsurilor ce vor fi luate de conducerile institutelor și de Ministerul Învățămîntului pentru legarea mai strînsă a învățămîntului superior de viață, pentru îmbunătățirea organizării și desfășurării practicii în producție a studenților.

Ele trebuie să mobilizeze studenții să valorifice din plin timpul pe care și-l petrec în unitățile productive, atît pentru dezvoltarea cunoștințelor profesionale, cît și pentru integrarea lor, ca viitori specialiști, în ambianța și atmosfera domeniului pentru care se pregătesc. Sarcini deosebite revin asociațiilor din facultățile tehnice, agronomice și economice, care au datoria să ajute conducerile instituțiilor de învățămînt superior la îmbunătățirea conținutului activităților practice în vederea participării efective a studenților la munca productivă, alături de muncitori, ingineri și tehnicieni.

Conferința subliniază necesitatea de a se îmbunătăți orientarea și conținutul activității cercurilor științifice studențești, în sensul legării mai strînse a tematicii de problemele actuale ale dezvoltării economiei, științei și culturii noastre, acordîndu-se o pondere mai mare temelor care-i ajută pe studenți la deprinderea muncii de documentare și îmbogățire a informării științifice și diversificării formelor de activitate.

Asociațiile trebuie să stimuleze studenții în asimilarea unor temeinice cunoștințe despre natură și societate, despre realizările și perspectivele de dezvoltare ale societății noastre socialiste, despre procesele care au loc în lumea contemporană.

În colaborare cu conducerile facultăților, cu cadrele didactice, asociațiile vor trebui să sprijine activ pe studenții anilor I în familiarizarea acestora cu noile îndatoriri, pentru a depăși stilul școlăresc de a învăța și a corespunde exigențelor vieții universitare. Asociațiile sînt chemate să-i ajute pe viitorii absolvenți în cunoașterea cerințelor concrete, a condițiilor activității din producție, educîndu-i în spiritul hotărîrii de a munci, după terminarea facultății, acolo unde este mai mare nevoie de priceperea și munca lor.

Asociațiile trebuie să contribuie la traducerea în viață a tuturor măsurilor ce se vor întreprinde de către Ministerul Învățămîntului pe linia îmbunătățirii conținutului și organizării învățămîntului, să militeze pentru rezolvarea la timp a tuturor problemelor ce privesc viața și munca studenților.

2. Tineretul nostru universitar, educat de partid, vădește fierbintele său atașament față de cauza socialismului prin seriozitatea și pasiunea în studiu, prin spiritul de răspundere cu care privește întreaga sa pregătire în lumina sarcinilor actuale și de perspectivă ale economiei și culturii naționale, prin hotărîrea sa nestrămutată de a-și folosi toată energia și priceperea, talentul și gîndirea creatoare pentru continua înflorire a patriei.

Ca organizații revoluționare ale studenților, asociațiile au înalta menire de a contribui activ la formarea conștiinței socialiste a viitorilor specialiști, de a desfășura o largă activitate politico-educativă, care să-i ajute pe studenți să aprofundeze marxism-leninismul, politica științifică a partidului, să înțeleagă de pe poziția concepțiilor înaintate realitățile lumii contemporane. Asociațiile trebuie să stimuleze combativitatea și vigilența ideologică a tuturor studenților față de orice influențe ale ideilor și mentalităților străine, să-i formeze pe viitorii intelectuali ca adversari intransigenți ai teoriilor și concepțiilor retrograde.

Una din sarcinile importante ale asociațiilor o constituie educarea studenților în spiritul comportării demne în societate și familie, al cinstei, principialității și corectitudinii în toate împrejurările vieții, creșterii combativității față de orice abatere de la normele de conduită socialistă.

Asociațiile studenților au nobila datorie de a cultiva în rîndurile tineretului studios mîndria pentru glorioasa istorie de luptă a poporului român, tradițiile revoluționare ale clasei muncitoare și partidului comunist, pentru realizările orînduirii socialiste, hotărîrea de a lupta neabătut slujind cauza măreață a Partidului Comunist Român, interesele poporului nostru.

Asociațiile vor trebui și pe viitor să dezvolte sentimentul frației dintre studenții români și cei aparținînd naționalităților conlocuitoare care, învățînd și trăind laolaltă, se pregătesc pentru a sluji același nobil ideal — fericirea și bunăstarea întregului popor, continua înflorire a patriei comune — Republica Socialistă România.

Dezvoltînd frumoasa tradiție a participării studenților la munca patriotică, asociațiile trebuie să canalizeze elanul și energia tineretului universitar spre construcția spațiilor de învățămînt, a căminelor, obiectivelor social-culturale, spre efectuarea unor lucrări din agricultură.

Asociațiile studenților au datoria să desfășoare o bogată activitate cultural-artistică și sportivă care să satisfacă setea de cunoaștere, dragostea de frumos a studențimii, necesitatea de a se recrea după orele de muncă, de a avea o viață spirituală cît mai bogată. Asociațiile trebuie să desfășoare o largă și variată activitate la nivelul fiecărui an de studiu, să organizeze în institut, la cluburi și case de cultură acele acțiuni care răspund cerințelor studenților, astfel încît aceștia să participe la manifestări cultural-artistice și distractive, potrivit gusturilor, înclinațiilor și posibilităților fiecăruia.

În strînsă colaborare cu conducerile institutelor și organele U.C.F.S., asociațiile au datoria să se preocupe de îmbunătățirea activității sportive, să manifeste inițiativă în organizarea a cît mai multor întreceri și concursuri care să cuprindă masa largă a tineretului universitar, să acorde o mai mare atenție sportului de performanță. Ele vor trebui să dezvolte activitatea turistică, să folosească formele simple de excursii, în așa fel încît la fiecare sfîrșit de săptămînă, majorității studenților să-i fie oferită posibilitatea de a participa la activități turistice.

3. Asociațiile sînt chemate să dezvolte o intensă activitate educativă pentru a sădi la studenți grija și răspunderea față de păstrarea și folosirea judicioasă a bunurilor materiale puse la dispoziția lor, să contribuie la asigurarea în toate căminele a unei atmosfere favorabile odihnei și studiului, la întărirea disciplinei, ordinei și curățeniei.

Conferința apreciază că una din cele mai importante sarcini ce revin asociațiilor în viitor este sporirea exigenței în exercitarea controlului obștesc. Acestea trebuie să se ocupe în permanență de modul cum sînt gospodărite căminele, cantinele, unitățile medico-sanitare, să sprijine organele administrative la înlăturarea operativă a tuturor neajunsurilor semnalate, să îmbunătățească întreaga activitate a colectivelor constituite în acest scop.

4. Conferința consideră că, în perioada care urmează, pentru îndeplinirea cu succes a sarcinilor ce revin asociațiilor studenților, a creșterii rolului lor în viața universitară, a aportului la rezolvarea sarcinilor puse de partid în fața învățămîntului superior, asociațiile trebuie să ridice la nivel mai înalt munca organizatorică, capacitatea de mobilizare a întregii mase de studenți la activitatea obștească.

Consiliile asociațiilor vor trebui să pună accentul principal în activitatea lor pe organizarea acțiunilor profesionale, cultural-artistice și sportive la nivelul anilor și facultăților pentru a cuprinde masa largă a studenților. Ele vor trebui să ajute comisiile asociațiilor de la nivelul anilor în elaborarea și înfăptuirea programelor de activitate, care să asigure participarea fiecărui student la acțiunile și manifestările organizate.

5. Conferința exprimă adeziunea deplină a studențimii patriei noastre la politica externă a partidului și guvernului, care, întruchipînd aspirațiile fundamentale ale poporului român, slujește cauzei socialismului și păcii.

Conferința aprobă activitatea internațională desfășurată în ultimii doi ani de Consiliul U.A.S.R. pentru continua întărire și dezvoltare a solidarității internationale a studenților — indiferent de concepții politice, filozofice, religioase sau afiliere internațională — în lupta pentru libertate și independență națională, pentru pace și progres social.

U.A.S.R. va milita și în viitor pentru lărgirea cooperării și făurirea unității de acțiune în mișcarea internațională studențească, în lupta pentru înfăptuirea năzuințelor și aspirațiilor vitale care însuflețesc pe studenții din întreaga lume.

★

Cea de-a VI-a Conferință a U.A.S.R. înmănunchind cele mai sincere gînduri și sentimente ale tuturor studenților, exprimă poporului, partidului, Comitetului său Central profunda recunoștință a tineretului universitar pentru fericirea de a trăi și învăța într-o țară socialistă, înfloritoare, pentru condițiile tot mai bune de muncă și studiu asigurate, pentru largile perspective de împlinire ale celor mai temerare năzuințe și idealuri.

Cu întreaga răspundere și ardoare a tinereții lor, studenții se angajează să nu-și precupețească eforturile pentru a deveni specialiști bine pregătiți, cu o înaltă competență profesională, constructori de nădejde ai socialismului și comunismului, deschizători de drumuri cutezătoare în știință, tehnică și cultură, oameni capabili de a duce mai departe, cu cinste, tradițiile marilor înaintași. Aceasta va fi expresia devotamentului cu care înțelegem să muncim sub steagul glorios al partidului, alături de întregul popor, pentru progresul continuu al slăvitei noastre patrii — Republica Socialistă România.

● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri interviuri reportaje

ZILNIC

INFORMAȚII

Unul din holurile hotelului „Carpați" din Brașov.

SPORT

ION MOZER, DIN NOU, ÎN FORMĂ

Continuîndu-și turneul în R. F. a Germaniei, echipa masculină de handbal Dinamo București a jucat, în fața unui numeros public, la Bochum cu formația T.U.S. Wellinghofen pe care a întrecut-o cu scorul de 16—11 (6—6). Cel mai bun jucător de pe teren a fost maestrul emerit al sportului Ion Mozer.

FOTBAL PE CALEA UNDELOR

Duminică în prima etapă a returului campionatului cat. A de fotbal se vor desfășura cu începere de la ora 15 următoarele meciuri: Steaua — C.S.M.S. Iași (stadionul Republicii); Rapid — Farul Constanța (stadionul Giulești); Universitatea Cluj — U. T. Arad; Steagul Roșu Brașov — Jiul Petroșeni; Petrolul Ploiești — Politehnica Timișoara; Universitatea Craiova — Dinamo București.

În cadrul emisiunii „Sport și Muzică", stațiile noastre de radio vor transmite relatări de la toate meciurile de fotbal și alte evenimente sportive. Emisiunea va începe la ora 15 pe programul I.

UNDE MERGEM?

În sala sporturilor de la Floreasca începe astăzi concursul internațional de spadă la care participă sportivi fruntași din U.R.S.S., Polonia, R. D. Germană, Iugoslavia, Ungaria și România. Pe lista participanților figurează numele campionului olimpic Kriss (U.R.S.S.), Kostava (U.R.S.S.), Tamas (Ungaria), Falkowski (Polonia), Dumke (R. D. Germană), Savici (Iugoslavia), Pongratz (România) și alții.

În prima zi, turneul final al probei individuale, începe la ora 18. Duminică au loc întrecerile pe echipe. Turneul final al acestei probe este programat de la ora 17,30.

(Agerpres)

ACTUALITATEA

A apărut revista:

„ANALELE INSTITUTULUI DE STUDII ISTORICE ȘI SOCIAL-POLITICE DE PE LÎNGĂ C.C. AL P.C.R.", nr. 1/1967,

dedicat aniversării a 60 de ani de la marea răscoală a țăranilor din 1907.

La rubrica **Articole-Comunicări** sînt publicate: Acad. **A. Oțetea** „Răscoala din 1907 în istoriografia românească"; **I. Popescu-Puțuri** „Problema agrară în viața ideologică și social-politică a României la începutul secolului al XX-lea"; „Intensificarea exploatării țărănimii din România la începutul secolului al XX-lea": **D. Hurezeanu**; „Marea răscoală a țăranilor din 1907. Etape și forme de luptă": **Tr. Lungu**; „Ecoul marii răscoale țărănești din România peste hotare": **A. Deac**; „Urmările juridice ale răscoalei din 1907": **E. Cernea**; „Mișcarea muncitorească din România și răscoala țăranilor din 1907": **V. Niculae**; „Solidari cu lupta țărănimii; Gh. Giosanu, I. C. Vissarion, dr. I. Cantacuzino, Vasile M. Kogălniceanu".

În cadrul rubricii **Evocări**, se publică materiale despre: C. Gh. Costa-Foru, Voicu Andreescu-Rîureanu, Emil Racoviță.

Sumarul revistei mai cuprinde rubricile de **Note bibliografice** și **Informații**.

Sălile noastre de expoziții vor găzdui, în lunile martie și aprilie, cîteva manifestări din domeniul artei plastice străine.

Bucureștenii vor avea posibilitatea să viziteze în curînd la Muzeul de artă, o expoziție franceză de desen și acuarelă. O selecție de peste 100 de lucrări va permite o trecere în revistă a creației unora dintre cei mai reprezentativi artiști francezi de la Matisse și pînă astăzi. Vor figura aici, printre altele, lucrări semnate de Leger, Picasso, Braque, Chagall, Duffy, Max Ernst.

În sălile aceluiași muzeu va fi amenajată în continuare expoziția pictorului sovietic Petrov Votkin. Cele 52 de lucrări în ulei și 47 de lucrări de grafică ale artistului sovietic au ca temă Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. Expoziția urmează să fie deschisă și la Tg. Mureș.

La sala Kalinderu va fi organizată, între 4—25 aprilie, o expoziție de grafică publicitară din R. F. a Germaniei. Expoziția, care a mai fost deschisă în 1965 la Budapesta și Sofia, este alcătuită din 100 de planșe, cuprinzînd afișe publicitare de diferite genuri.

(Agerpres)

Cercul pedagogic al comandanților de unități de pionieri din raionul Grivița Roșie din Capitală, s-a întrunit, zilele acestea, la Școala generală nr. 175.

Referatul cu tema „Cum sprijină Consiliul organizației pionierilor din școală activitatea detașamentelor" prezentat de comandanta unității Școlii nr. 175, a fost urmat de ședința cercului turistic.

Invitații cercului, tov. Mihăilescu Mircea, secretarul general al Comisiei centrale de turism — alpinism și tov. Dudu Grigore, ghid turistic O.N.T., au explicat felul cum se organizează o excursie de lungă durată. Tovarășul Budura Constantin, președintele Consiliului raional al pionierilor din raionul Grivița Roșie a rostit cuvîntul de încheiere.

Prof. DUMITRA DOBRE
comandant de unitate
Școala Nr. 175

SINAIA: Iarna pe Furnica — *Foto: I. BODEA*

TV

SÎMBĂTĂ 25 FEBRUARIE

18,00: Pentru cei mici: „Motanul încălțat"; 18,30: Pentru tineretul școlar: Nota zece... la pictură; 18,50: Publicitate; 19,00: Telejurnalul de seară; 19,17: Buletinul meteorologic; 19,20: Panoramic; 19,45: Desene animate; 20,00: Tele-enciclopedia; 21,00: Balade și rapsodii românești; 21,25: Film serial: „Sfîntul"; 22,15: Micro-varietăți; 23,00: Telesport; 23,10: Telejurnalul de noapte; 23,25: Închiderea emisiunii.

CINEMA

DACII — cinemascop —
rulează la Patria (orele 9; 11,30; 14; 16,30; 19; 21,15), Luceafărul (orele 9; 11,15; 13,30; 16,15; 18,45; 21), București (orele 9; 11,15; 13,30; 16,15; 18,45; 21).

OGLINDA CU DOUĂ FEȚE
rulează la Capitol (orele 9,30; 13,15; 15,15; 18; 20,45), Miorița (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16,15; 18,30; 20,45), Floreasca (orele 9; 11,15; 13,30; 16,30).

INSPECTORUL DE POLIȚIE
rulează la Republica (orele 9,45; 12; 14,15; 16,30; 18,45; 21).

NU SÎNT DEMN DE TINE
rulează la Festival (orele 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21), Excelsior (orele 9,30; 11,45; 14; 16,15; 18,45; 21), Melodia (orele 8,45; 11,15; 13,45; 16,15; 18,45; 21), Flamura (orele 8,45; 11; 13,15; 15,30; 18; 20,30).

FIDELITATE
rulează la Union (orele 15,30; 18; 20,30).

Cadrul din filmul „Nimeni nu voia să moară"

MONDO CANE
rulează la Doina (orele 11,30; 16; 19,30). PROGRAM PENTRU COPII DIMINEAȚA (ORA 9); Tomis (orele 9; 12,15; 16,15; 19,30), Progresul (orele 15,30; 19).

ZBOARĂ COCORII
rulează la CINEMATECĂ (orele 10; 12; 14).

ALO, JAPONIA; IDEAL
rulează la Timpuri Noi (orele 9; 11,45; 14; 16,15; 18,30; 20,45).

LUMEA MINUNATĂ A FRAȚILOR GRIMM — cinemascop
rulează la Giulești (orele 15; 17,45; 20,30), Popular (orele 15,30; 18; 20,30). (duminică ora 10,30).

CEI ȘAPTE DIN TEBA — cinemascop —
rulează la Înfrățirea (orele 14; 16; 18,20).

PRIMUL AN DE CĂSNICIE
rulează la Dacia (orele 8,45—21 în continuare).

CARTEA DE LA SAN MICHELE
rulează la Buzești (orele 15,30; 18; 20,30).

OLANDEZUL ZBURĂTOR
rulează la Grivița (orele 9; 11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,45); Rahova (orele 15,30; 18; 20,30). Victoria (orele 18; 20,30).

INSPECTORUL DE POLIȚIE; NIMENI NU VOIA SĂ MOARĂ
rulează la Feroviar (orele 8,45; 12,30; 16,15; 20), Modern (orele 10; 16; 20).

De ce în aprilie și nu acum?

(Urmare din pag. I)

rea în mod organizat pe acest șantier a 300 de tineri pînă la 1 martie, tot atîția în luna aprilie și așa mai departe, lună de lună. Pregătirile pentru asigurarea ritmului necesar de lucru pe vastul șantier de irigații se fac, deci, de pe acum și în cele șase raioane din raza sistemului Carasu. Iată de ce am dorit să cunoaștem care vor fi condițiile de muncă și de viață pe care tinerii le vor găsi aici. Ne-am adresat tovarășului inginer *Constantin Săraru*, director general al Trustului construcții îmbunătățiri funciare, care execută întreg ansamblul de lucrări de la Carasu:

„În prezent, aproape totul, deci inclusiv pregătirile administrativ-gospodărești se află în stadiul de proiect — ne mărturisește tovarășul Săraru. Totuși, întrebarea dumneavoastră este justificată. Experiența altor șantiere pe care am lucrat ne obligă să luăm din timp toate măsurile pentru ca de îndată ce vremea ne va permite să putem ataca lucrarea cu toate forțele. Și vom avea, într-adevăr, nevoie de forțe considerabile. Aș dori să includ aici o paranteză pentru a mă referi la lucrările pe care le vor avea de efectuat tinerii pe acest șantier. Cred că este foarte util să le spunem de la început foarte clar ce așteptăm de la ei. Va fi într-adevăr mult de muncă. Sute de mii de metri cubi de pămînt vor fi excavați pentru executarea terasamentelor, ale căror lucrări de artă se fac numai de mîna omului; se vor executa betonări, montări de conducte, de prefabricate, de dale etc. E foarte bine ca cei care se hotărăsc să-și înscrie numele în listele autorilor acestui mare sistem de irigații să cunoască eforturile oamenilor șantierului. Mîndria și satisfacția unui om sînt cu atît mai mari cu cît succesul i-a solicitat întreaga lui putere de muncă — voința, tăria de a înfrunta greutățile.

Noi le garantăm tinerilor condiții bune de cazare și hrană. Baracamentele vor fi ridicate cît mai aproape de locul de muncă: la Cernavodă-baraj km. 4, la stațiile de pompare de la km. 18, lîngă Mircea Vodă, la cea de la Poarta Albă, de la Basarabi, la poligonul de prefabricate Nisipari etc. Ridicarea noilor „cartiere" muncitorești va începe în luna aprilie și va fi gata în luna mai.

— Nu e cam tîrziu? Tot din experiența altor șantiere se știe cît de păgubitor este să se amîne toate lucrările, inclusiv, cele din organizare de șantier, pentru lunile de vară. Ridicarea baracamentelor nu s-ar putea face mai din timp?

— Nu ar avea nici un rost, pentru că noi am planificat să primim pe șantier primul lot de 200 tineri numai la 1 mai.

...Sîntem de-a dreptul surprinși și ne explicăm tovarășului director general: „Comitetul regional Dobrogea al U.T.C. are, totuși, o altă planificare. Încă de la 1 martie, cel puțin 300 de tineri vor fi gata să-și înceapă activitatea pe șantierul de irigații, urmînd ca pînă la 1 mai numărul lor să ajungă la 800. Deci, și din punct de vedere al asigurării cu brațele de muncă necesare șantierului există temeinice motive să nu se aștepte pînă în vară".

— Nu știu ce și-au propus dînșii, pentru că nu am discutat cu nimeni de la comitetul regional U.T.C. pe această temă. Eu vorbesc de necesarul nostru de oameni, conform evoluției lucrărilor după proiect.

Se desprind de aici, cu claritate, cel puțin două concluzii: 1) Conducerea trustului de construcții intenționează să „atace lucrarea cu toate forțele", abia în vară, deși dispune de utilajele necesare și de forța de muncă; 2) Comitetul regional Dobrogea al U.T.C. își întocmește un plan de mobilizare a tinerilor fără să cunoască în prealabil datele cînd aceștia trebuie să fie prezenți pe șantier.

Aceste neconcordanțe nu au în nici un caz darul să contribuie la o perfectă organizare, pînă la cel mai mic detaliu, capabilă să ducă la darea în folosință la timp a complicatului mecanism cum este șantierul de irigații de la Carasu.

Atît conducerea trustului, cît și interlocutorii noștri de la comitetului regional al U.T.C., ne-au invitat să străbatem împreună șantierul în luna... mai. „Pînă atunci — ni s-a spus — nu ați avea ce vedea. Poate doar aspecte din organizarea șantierului, cu necazurile inerente începutului..." Astfel fixată data invitației, ni se pare a fi o critică la adresa noastră, gazdele bănuind probabil că nu intenționăm să le vizităm în perioada „necazurilor inerente începutului, ci abia atunci cînd „totul va merge bine". Noi le-am promis că vom reveni, dar înainte de luna mai.

„BUTURUGA MICĂ..."

(Urmare din pag. I)

pretexte pentru confirmarea despărțirii lor, fiind reală doar dispariția fondului reciproc de sentimente, zestre morală cu care cei doi și-au început viața de familie? Desigur că, în cazul cînd totul este ireparabil, motivele sînt mai profunde, mai dramatice. Dar să nu uităm de un străvechi proverb: buturuga mică... Micile neînțelegeri, vorbele neinspirate pot crește din propriu lor aluat pînă la dimensiuni catastrofice mai ales atunci cînd familia devine pentru unul sau pentru altul locul descărcării nu știu căror nemulțumiri. Desigur familia, dragostea și înțelegerea armonioasă dintre soți nu este o floare rară și plăpîndă care trebuie cultivată sub clopotul de sticlă, sub izolatorul care nu lasă să treacă de pereții săi zvonul ocupațiilor profesionale, nu este o floare care poate fi atinsă și veștejită de o vorbă spusă cu iritare și scuzată apoi „că oameni sîntem". dar, nu e mai puțin adevărat, că armonia sa statornică nu poate fi întreținută decît cu eforturi egale și continue, cu înțelegerea tacită a epurării nervilor surescitați de supărări din afara sa. Mi s-a părut plin de înțelepciune și de o subtilă psihologie contractul pe care l-au încheiat doi soți. Indiferent din ce motive nu s-ar potrivi în păreri de-a lungul unei zile, indiferent din ce motive s-ar certa cît de cît, cei doi nu vor adormi înainte de o sinceră împăcare și de scuzele cuvenite adresate celui nedreptățit. Cu alte cuvinte o noapte trecută de la un mic incident nu e decît rareori un bun sfătuitor ci de cele mai multe ori o ușă lăsată deschisă spre neînțelegeri amplificate a doua zi. O clorbă neîncălzită ieri poate însemna pentru o imaginație netemperată de noaptea consumată în nervi, o nemaiauzită neîndeplinire a unei elementare datorii. „Contractul" amintit mai sus este rodul acestei nuanțate cunoașteri a psihologiei familiale. Și încă un amănunt: după nouă luni de la căsătorie, cei doi ajunseseră în fața tribunalului. Și de atunci de cînd s-au împăcat, au trecut 25 de ani de conviețuire lipsită de orice supărare rămasă în restanță peste noapte.

ZILNIC ● Ştiri însemnări comentarii ● Ştiri însemnări comentarii ● Ştiri însemnări

DE PESTE HOTARE

Protestul studenţilor americani

În faţa clădirii Universităţii din New York, unde Arthur Goldberg, reprezentantul permanent al S.U.A. la O.N.U., a rostit o cuvîntare, a avut loc joi o demonstraţie de protest a studenţilor şi profesorilor. Participanţii la demonstraţie au cerut încetarea agresiunii americane în Vietnamul de sud şi a bombardamentelor asupra Vietnamului de nord. În ciuda protestelor exprimate, Arthur Goldberg a declarat că politica S.U.A. în Vietnam va rămîne neschimbată. Întregul discurs al lui Goldberg, de altfel, s-a axat pe apărarea agresiunii S.U.A. în Vietnam.

În aceeaşi zi, un grup de 600 de profesori de la Universitatea din Michigan au adresat preşedintelui Johnson o petiţie cerînd încetarea imediată a bombardamentelor asupra Republicii Democrate Vietnam.

R. P. BULGARIA: La Şantierul naval din Varna

TRATATIVE DIFICILE

Programată iniţial pentru 27 şi 28 februarie la Londra, noua rundă a tratativelor tripartite anglo-americano-vest germană este pasibilă, după unele indicii oficiale, de o amînare de ultimă oră. Ceea ce este evident e faptul să aceste tratative, care au ca obiect problema cheltuielilor pentru întreţinerea trupelor britanice şi americane din Germania occidentală, se lovesc de mari dificultăţi.

Recenta vizită a premierului britanic în capitala vest-germană a relevat persistenţa unui dezacord fundamental între Londra şi Bonn în ce priveşte esenţa faimoasei chestiuni a „compensaţiilor". Wilson a reafirmat pretenţia ca R.F.G. să achiziţioneze anual din Anglia echipament militar în valoare de 850 milioane mărci drept compensaţie pentru cheltuielile necesitate de întreţinerea celor 55 000 soldaţi britanici de pe Rin. În schimb, vest-germanii n-au reînnoit formal cu acel prilej nici măcar propunerea de compromis făcută anul trecut de fostul ministru al finanţelor Rolf Dahlgruen, potrivit căreia se accepta cumpărarea de material militar englez în valoare maximă de 350 milioane mărci. Ulterior, la Bonn s-a dat a se înţelege din surse guvernamentale că s-ar putea renegocia o soluţie dar că „va fi dificil să se plaseze în Anglia comenzi militare vest-germane în valoare mai mare de 100 milioane mărci anual". Marţi seara, premierul englez declara în Camera Comunelor că hotărîrea guvernului său de a retrage parţial trupele britanice staţionate pe Rin rămîne neschimbată, în cazul în care guvernul vest-german va refuza să suporte integral cheltuielile pentru întreţinerea acestor trupe.

Deşi cu accente diferite, divergenţe de fond în problema compensaţiilor se fac simţite şi în privinţa contingentului american de 225 000 militari staţionat în R.F.G. Aceste divergenţe, ca şi cele privind armata britanică de pe Rin, îşi au izvorul în mobilurile economico-financiare ale celor trei interlocutori.

Britanicii, confruntaţi cu o situaţie economico-financiară grea, caută să-şi reducă cheltuielile externe şi scurgerile de devize. Cele 89 milioane lire sterline necesare anual întreţinerii contingentului englez în R.F.G. sînt resimţite la Londra ca o povară grea şi „un balast insuportabil" (TIMES)

Partea americană, aflată potrivit definiţiei competente a lui BUSINESWEEK „sub dubla presiune a exorbitantului buget vietnamez şi a încetinirii ritmului afacerilor" e determinată să caute o diminuare a cheltuielilor pentru întreţinerea celor 225 000 soldaţi americani în R.F.G. Începînd din septembrie trecut, cînd fostul cancelar Erhard a făcut vizita sa la Washington, guvernul american şi-a sporit presiunile. S-a urmărit mărirea achiziţiilor vest-germane de armament american şi, pe de altă parte, s-au făcut auzite doleanţe insistente ca, pe viitor, cheltuielile de întreţinere a masivului contingent american să cadă integral în sarcina Bonnului prin compensarea în devize. Exprimîndu-se într-un limbaj mai rece, cludînd nuanţările conjucturale politico-diplomatice, secretarul de stat Nicholas Katzenbach definea nu de mult drept o „necesitate evidentă" acoperirea integrală de către vest-germani a cheltuielilor de întreţinere a soldaţilor americani, staţionaţi în R.F.G.

În ce-i priveşte, vest-germanii au motive care-i determină să nu se grăbească de a da curs cererilor partenerilor anglo-americani. Republica Federală a Germaniei cunoaşte propriile-i dificultăţi financiare. Situaţia actuală defavorabilă a finanţelor vest-germane i-a făcut pe mulţi experţi financiari de la Bonn să ceară insistent evitarea oricăror noi poveri bugetare. Ei preconizează limitarea maximă a participării R.F.G. la întreţinerea contingentelor engleze şi americane. „Ieşirile de devize impuse de cumpărările de armament şi echipament în Anglia şi Statele Unite — scrie DER SPIEGEL — sînt unul din principalele elemente care pun în pericol echilibrul balanţei vest-germane de plăţi". În faţa presiunilor crescînde ale cercurilor economice care cer evitarea unui desechilibru financiar, autorităţile vest-germane manifestă tendinţa de a nu ceda insistenţelor Londrei şi Washingtonului în chestiunea „compensaţiilor". Surse informate din Bonn relevau că „după toate probabilităţile", guvernul vest-german va propune reducerea compensaţiilor pentru S.U.A. de la 2,7 miliarde mărci, la 1,4 miliarde.

Ziarul GENERAL ANZEIGER observa, la o analiză pertinentă a lucrurilor, că „este foarte greu să se găsească o soluţie care să corespundă necesităţilor R.F.G. şi în acelaşi timp să satisfacă cererile partenerilor ei anglo-americani". Acesta este însuşi nodul problemei sau, mai direct spus, nodul intereselor divergente ale celor trei parteneri la „negocierile tripartite".

Într-un sens mai larg controversa tripartită depăşeşte însă aria ciocnirii unor interese economice. Această controversă are o semnificaţie mai profundă în actualul context politic, cînd ideea lichidării bazelor militare de pe teritoriile străine şi a retragerii tuturor trupelor pe teritorii proprii îşi afirmă mereu mai pregnant actualitatea şi cîştigă tot mai mult teren pretutindeni (inclusiv în rindurile opiniei publice din cele trei ţări protagoniste ale „negocierilor tripartite"). Apare mereu mai evident că menţinerea contingentelor de trupe pe teritorii străine este nu numai o sursă de încordare în relaţiile internaţionale, ci şi o cheltuială inutilă, o risipire de preţioase valori materiale.

EM. RUCĂR

pe scurt

Pe măsură ce parvin noi rezultate parţiale ale alegerilor din India, regresul partidului de guvernămînt, Congresul Naţional Indian, se accentuează. Din cei 26 membri principali ai guvernului condus de Indira Gandhi, numai 11 sînt în prezent realeşi sau au poziţii favorabile.

CONVENŢIE CONSULARĂ ANGLO-POLONEZĂ

● Ministrul afacerilor externe al Poloniei, Adam Rapacki, care face o vizită oficială în Anglia, şi George Brown, ministrul afacerilor externe al Angliei, au semnat o convenţie consulară anglo-poloneză care reglementează relaţiile consulare dintre cele două ţări. În baza convenţiei, Anglia va deschide consulate în Polonia, iar Polonia va deschide un consulat suplimentar la Glasgow.

Prima parte a unui voluminos dicţionar, reunind în ordine alfabetică toţii termenii întrebuinţaţi de Goethe în operele sale, va apare în curînd la Stuttgart. La elaborarea lui au lucrat timp de 20 de ani cercetători de la Academia de ştiinţe a R.D. Germane, precum şi de la academiile vest-germane din Göttingen şi Heidelberg. Dicţionarul oferă explicaţia tuturor sensurilor termenilor folosiţi de Goethe. El va fi publicat în 80 de fascicole a căror apariţie va fi eşalonată pînă în anul 2 000.

După cum transmite agenţia M.T.I., la invitaţia C. C. al P.C.U.S., Janos Kadar, prim-secretar al C.C. al P.M.S.U., Bela Biszku, membru al Biroului Politic, secretar al C.C. al P.M.S.U. şi Karoly Erdelyi, membru al C.C. al P.M.S.U., locţiitor al ministrului afacerilor externe al R. P. Ungare, au plecat, într-o vizită neoficială, de prietenie, în Uniunea Sovietică.

Organizaţia Statelor Americane (O.S.A.) a acceptat joi cererea tinerei republici Trinidad Tobago, care face parte din Commonwealth, de a adera la O.S.A. Este pentru prima oară cînd această organizaţie acceptă ca membru un stat care nu este latino-american Alte ţări care ar putea cere admiterea lor în O.S.A. sînt insulele Jamaica şi Barbados, devenite recent independente.

Ministrul de externe al R. F. a Germaniei, Willy Brandt, s-a pronunţat în favoarea reluării relaţiilor diplomatice cu ţările arabe.

O serie de ţări arabe au rupt relaţiile diplomatice cu R. F. a Germaniei în momentul cînd guvernul de la Bonn a recunoscut Izraelul.

FABULOASELE COMORI ALE OCEANELOR

John Mero, preşedintele societăţii „Ocean Resources, inc." cu sediul la Los Angeles (S.U.A.), a anunţat că peste 500 000 de mile pătrate din solul oceanic au fost reperate în vederea explorării unor zăcăminte de aur, platină şi diverse minereuri. El a declarat, totodată, că au fost extrase deja mari cantităţi de diamante, cositor, sulf, magneziu şi cărbune. Cele mai bogate regiuni ale solului oceanic au fost menţionate ca fiind cele existente de-a lungul Australiei, în vecinătatea coastelor Asiei de sud-est, Alaskăi, Noii Zeelande, din sudul Africii, precum şi din apropierea coastelor Mexicului.

C. I. A. ÎN CONGO

● Scandalul provocat de activitatea subversivă a Agenţiei Centrale de Investigaţii din S.U.A. creşte pe zi ce trece. Ziarul new-yorkez „World Journal Tribune" publică noi date privind participarea C.I.A. la înăbuşirea răscoalelor populare din Congo (Kinshasa) în timpul guvernării lui Moise Chombe. Detaşamentele de mercenari albi formate de Chombe în Republica Sud-Africană şi Rhodesia, au fost completate cu piloţi din S.U.A. furnizaţi de C.I.A. Recrutarea piloţilor o făcea generalul american Sawnders, activ colaborator al C.I.A. În arhivele Ministerului de Justiţie al S.U.A., continuă ziarul, unde Sawnders s-a înregistrat ca agent străin, se mai păstrează declaraţia lui scrisă, în care menţionează că a plătit 215 000 de dolari piloţilor recrutaţi de el pentru Chombe.

Robert Marjolin, vicepreşedinte al Comisiei Pieţei comune, a avut joi după-amiază o lungă întrevedere cu James Callaghan, ministrul de finanţe al Marii Britanii Surse apropiate cercurilor C.E.E au anunţat că în cursul întrevederii, Callaghan s-a interesat de punctul de vedere al lui Marjolin, asupra aspectelor financiare ale problemei aderării Angliei la Piaţa comună.

CEA MAI MARE ŢIGARĂ DIN LUME

Cea mai mare ţigară din lume, păstrată în Muzeul orăşelului vest-german Bünde, are o lungime de 1,70 metri, grosimea de 22 centimetri şi cîntăreşte 9 kilograme. Ea ar trebui fumată timp de două luni şi jumătate, neîntrerupt, pentru a fi în cele din urmă transformată în scrum.

În orăşelul Bünde există nu mai puţin de 40 fabrici de ţigări, dintre care cea mai veche a fost construită în anul 1848.

Autorităţile spaniole au hotărît să întrerupă orice mijloc de legătură cu cei 11 mineri asturieni de la mina „Llamas" care de şase zile se află în subteran la 300 metri adîncime pentru a protesta împotriva concedierii lor. Intervenţia autorităţilor, menită să determine pe cei 11 muncitori să renunţe la gestul lor protestatar a provocat o profundă indignare în rîndul minerilor din această regiune. 6 000 de mineri au declarat o grevă de solidaritate, în sprijinul tovarăşilor lor.

Pe de altă parte, la Barcelona salariaţii întreprinderii metalurgice „Torras-Herrerias" au declarat joi dimineaţa o grevă cerînd sporirea salariilor.

La Madrid doi membri ai „comisiilor muncitoreşti" au fost trimişi în judecată, acuzaţi de „manifestaţii ilegale". Ei au fost arestaţi la 27 ianuarie în cursul unei demonstraţii a muncitorilor madrileni şi puşi în libertate provizorie.

Ancheta de la New Orleans

Procurorul districtului Orleans, Jim Garrison a anunţat joi că ancheta întreprinsă în legătură cu existenţa unui complot bine organizat pentru asasinarea preşedintelui Kennedy va continua cu toate că ea a fost, oarecum compromisă, prin moartea suspectă a lui David Ferrie, considerat drept un martor-cheie. Într-un interviu acordat ziarului „WORLD JOURNAL TRIBUNE" Garrison a declarat că Harvey Lee Oswald, nu a fost asasinul preşedintelui Kennedy „Nu am nici un fel de dovezi — a spus el — că Oswald a ucis pe cineva la Dallas. Această concluzie vine în directă contradicţie cu ancheta comisiei Warren, care a stabilit că Oswald a acţionat de unul singur cînd a ucis pe preşedinte.

În ce priveşte împrejurările decesului lui David Ferrie, părerile continuă să fie împărţite. Medicul legist din New Orleans afirmă că el a murit ca urmare a unei hemoragii cerebrale, dar procurorul Garrison consideră că el s-a sinucis. Rezultatul autopsiei va fi cunoscut abia săpătmîna viitoare.

Ultimele evenimente din New Orleans au provocat în acest oraş o adevărată stare de teamă şi panică. Fostul detectiv David Lewis, care participase la o anchetă asupra lui Oswald, şi a cărui dispariţie fusese semnalată miercuri, s-a prezentat joi în faţa procurorului Garrison. El a declarat că de teamă pentru soarta membrilor familiei sale a hotărît să-i ducă la o adresă necunoscută. La cererea procurorului distructual, Lewis, care săptămîna trecută afirmase că deţine lista a patru sau cinci persoane implicate în complotul împotriva preşedintelui Kennedy a refuzat să facă alte declaraţii reprezentanţilor presei.

R. P. MONGOLĂ: Imagine din Ulan Bator

Puternice furtuni în Europa

Mari furtuni bîntuie în Europa de nord şi occidentală. Puţin după miezul nopţii, la Hamburg au răsunat sirenele şi loviturile de tun, pentru a pune populaţia cartierelor mărginaşe în stare de alarmă în legătură cu apropierea unui val uriaş ridicat în Marea Nordului de puternicele vînturi care bat de cîteva zile. Curînd după aceea, a început evacuarea populaţiei cartierelor mai expuse. Cei 35 000 de locuitori ai oraşului Elmshorn, de la nord de Hamburg, sînt, de asemenea, evacuaţi. Şapte persoane şi-au pierdut pînă acum, viaţa în R.F.G. din cauza furtunilor.

Deosebit de afectate sînt regiunile din sudul Danemarcei. Pe coasta Jutlandei meridionale, o serie de drumuri sînt inundate şi există pericolul ca valurile înspumate ale mării să rupă digurile.

În Suedia, în afara pagubelor materiale foarte importante, s-au înregistrat şapte morţi. Nici Austria nu a fost ocolită de vînturi şi furtuni, care au provocat numeroase stricăciuni. În fine, pagube importante au fost înregistrate şi în cea mai mare parte a Franţei.

„Certificados"

Mulţi tineri din Peru sînt nevoiţi să se îndrepte spre alte ţări pentru a-şi desăvîrşi studiile. Emigrarea studenţilor din Peru este cauzată, scria revista STUDENT MIRROR, de condiţiile grele de învăţămînt şi de taxele mari pentru admiterea în învăţămîntul superior. În străinătate, speranţele lor nu-şi găsesc împlinirea. Ei se lovesc de aceleaşi greutăţi — lipsa mijloacelor materiale. Astfel din 100 de tineri peruvieni care studiază în alte ţări latino-americane 90 sînt obligaţi să renunţe la studii sau nu pot să-şi ia diplomele. Odată întorşi în ţară ei nu sînt primiţi „cu braţele deschise" ci sînt supuşi chiar unui regim discriminatoriu, remarca dr. Edmundo Rey Riveros care răspunde de studenţii peruvieni aflaţi pentru studii în ţări străine. Explicaţia la această stare de fapt o găsim în atitudinea autorităţilor care creează o atmosferă nefavorabilă tinerilor licenţiaţi. Autorităţile se tem că studenţii se întorc în ţară cu „vederi de stînga" şi ca urmare i-au etichetat drept agitatori şi tulburători ai regimului preşedintelui Belaunde Terry. Declarînd universităţile „centre de subversiune" şi arestînd liderii studenţilor în repetate rînduri, autorităţile poliţieneşti peruviene privesc cu suspiciune în general pe studenţii cu vederi democratice şi le îngrădesc, de fapt, dreptul de a profesa. Pentru ocuparea posturilor li se cer faimoasele „certificados", iar sumele pretinse pentru efectuarea unei perioade de practică sînt atît de mari încît întrec posibilităţile lor şi ale familiilor lor. Autorităţile profită şi de o lege ale cărei prevederi pledează în favoarea lor. Ea dă dreptul de recunoaştere a diplomelor şi certificatelor numai institutelor de învăţămînt superior care au cel puţin 20 de ani vechime, iar în Peru doar facultatea din San Marcos beneficiază în prezent de acest privilegiu. Aceasta recunoaşte cu greu diplomele tinerilor care şi-au făcut studiile în afara graniţelor. Conducerea facultăţii a împiedicat 100 de doctori cu studii în Argentina să practice medicina în Peru creîndu-le greutăţi de tot felul. Astfel ea le-a cerut „certificados" pentru cursuri care nu s-au ţinut în ţara în care au absolvit. Dar nu numai atît. Prelungirea la nesfîrşit a avizării favorabile a diplomelor îi obligă pe licenţiaţi să se întoarcă în ţările în care au absolvit ei, ca să poată căpăta o slujbă. Astfel Peru este frustrat de multe cadre cu calificare superioară.

DOINA TOPOR

Barometrul sondajelor

Cu un an în urmă, ziarele şi institutele specializate din S.U.A. erau gata să sondeze opinia publică americană cu privire la orice chestiune, în afară de aceea a şanselor partidului republican în eventualitatea organizării imediate a unor alegeri prezidenţiale. Abordarea acestui subiect ar fi părut oricui totalmente inutilă, întrucît întreaga suflare americană n-ar fi putut da decît un singur răspuns: nici o şansă.

Astăzi însă situaţia este cu totul alta; sondajele nu numai că au fost făcute, dar unele din ele dau chiar cîştig de cauză republicanilor. Potrivit cifrelor publicate de institutele Gallup şi Harris, dacă alegerile prezidenţiale ar avea loc în prezent, partidul înfrînt în 1964 ar ieşi învingător cu 53—54 la sută din totalul voturilor.

Schimbarea de opinie a fost foarte rapidă, aproape bruscă. Acumulările durează însă de mai bine de doi ani, adică de la instalarea la Casa Albă a lui Johnson. Cam tot de atunci datează şi escaladarea în Vietnam şi, după părerea aproape generală a observatorilor, tocmai războiul din Vietnam a provocat scăderea vertiginoasă a prestigiului preşedintelui şi, prin aceasta, a popularităţii întregului partid democrat. „Modificarea survenită în atitudinea populaţiei — scria Walter Lippmann cu prilejul retragerii sale la New York — este o consecinţă a faptului că Johnson se apropie din ce în ce mai mult de poziţiile adoptate de Goldwater în 1964. În ceea ce priveşte problemele interne, din cauza escaladării războiului el nu a făcut altceva decît să sisteze aşa-numitul program al Marii Societăţi".

De fapt, astăzi sînt tot mai mulţi cei care cred că victoria categorică repurtată în 1964 de Johnson — care nu s-a bucurat niciodată de o simpatie colosală în rîndurile alegătorilor — a însemnat nu aprobare pentru actualul preşedinte, ci respingere pentru Goldwater; dacă Johnson ar fi avut de înfruntat un candidat serios, altă făină se măcina la moară, ştiut fiind că degringolada din partidul republican a început abia după falimentul goldwaterismului.

Dar pînă la alegeri a mai rămas vreme destulă, iar opinia publică americană este influenţabilă. Într-un an şi jumătate multe se pot schimba, într-un sens sau altul. Aceste schimbări depind însă exclusiv de ceea ce vor oferi — mai ales prin fapte — democraţii, pe de o parte, şi republicanii, pe de altă parte. Dacă actuala politică a administraţiei se menţine şi în viitor neschimbată, există toate şansele ca viitoarele sondaje să indice pentru republicani un cîştig cu mult peste 54 la sută.

Cum se simt însă democraţii, conduşi de pe acum — fie şi numai la nivelul unui sondaj de opinie — în cursa pentru Casa Albă? Evident, nu prea grozav. Acest partid traversează în prezent, o criză dintre cele mai acute. Disputa acerbă (deşi nedeclarată) dintre Johnson şi Robert Kennedy, taxată de mulţi drept o simplă luptă pentru putere, pune sub semnul întrebării, candidatura democrată pentru 1968. În cercurile politice, se afirmă că democraţii se pot salva, numai dacă în politica actualei echipe survine o cotitură însemnată în sensul doleanţelor populaţiei şi, în primul rînd, încetarea războiului din Vietnam.

Unii mai spun că democraţii ar putea păstra puterea şi în cazul cînd republicanii vor oferi drept candidat o personalitate de calibrul celei precedente — un Goldwater nr. 2. Dar e greu de presupus că din amara experienţă a anului 1964, actualii opozanţi să nu fi învăţat nimic şi, după ce au umblat atîta timp cu dinţii strepeziţi să fie tentaţi a mînca din nou aguridă. Mai curînd se crede că, dimpotrivă, în 1968 republicanii ar putea profita de slăbiciunea candidatului democrat, în cazul cînd acesta ar fi Johnson în actuala sa ipostază.

ION D. GOIA

„Domnitorii Azorelor"

Cînd au fost descoperite pentru prima oară de navigatorii portughezi, în urmă cu cinci secole, insulele Azore erau complet nelocuite. Astăzi ele constituie punctul cel mai avansat al Portugaliei în Oceanul Atlantic.

Se vorbesc multe despre Azore în birourile companiilor de călătorii turistice şi ale societăţilor de transporturi aeriene. „Paradisul terestru", „Eldorado-ul", „Ţinutul fermecat" sînt numai cîteva din textele reclamelor care invită persoanele dornice să-şi petreacă, în chip agreabil, cîteva zile într-un cadru plăcut. Se vorbeşte însă mai puţin de bazele militare americane instalate în insula Terciera, care face parte din arhipelagul Azorelor şi se încearcă să se treacă cu totul sub tăcere unele aspecte ale situaţiei sociale din această posesiune portugheză.

În Azore locuiesc în prezent 170 000 de portughezi dintre care 57 000 reprezintă populaţia activă. Majoritatea acesteia (36 000) este ocupată în agricultură. Dar, în realitate, insulele Azore aparţin unui pumn de familii de mari latifundiari, „evidenţiaţi" prin servilismul manifestat faţă de regimul de la Lisabona şi, înainte de toate, familiei Bensaude. Acestei familii îi aparţine unica rafinărie de zahăr, trei cotidiene, unica rafinărie de alcool, o fabrică de ţigări, o fabrică de ambalat ceai, singura întreprindere hotelieră şi de turism din Azore, singura ţesătorie existentă, o companie de asigurări, transporturile aeriene, monopolul transporturilor maritime cu continentul, majoritatea transporturilor rutiere, o bancă, monopolul industriei de morărit şi două principale săli de spectacole.

Cu asemenea „inventar" nu este de mirare pentru ce reprezentanţilor familiei Bensaude li se spune acum „domnitorii Azorelor".

TUNISIA: Vedere din capitala ţării, Tunis

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii". Tel. 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".